

POÓR EDIT
ÉGI SZIMFÓNIAK
NOVELLÁK III.

Írta: Poór Edit

Szerkesztette:

Poór Edit & Hudák Anita

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edit

Festmény

Goran Episcopus

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2024.

POÓR EDIT

ÉGI SZIMFÓNIAK

NOVELLÁK III.

ELŐSZÓ

KEDVES OLVASÓ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvet olvassa.

A harmadik novelláskötetem az – Égi szimfóniák – címet kapta. Több spirituális história olvasható benne. Könyvemben a főszerepet az emberi érzelmek és különös kapcsolatok felszínre kerülése adja. Betekintést nyújtanak a túlvilág titkaiba és a létezés misztériumába. Izgalmas, fordulatokban gazdag és olykor drámai kimenetelűek. Mindez olyan egyedi történetekben, melyek valahol és valamikor már lejátszódtak a nagyvilágban.

Szeretettel mondok köszönetet ezúton is az angyaloknak, akik közreműködése nélkül ez a novelláskötetem nem készülhetett volna el.

Magamról csak annyit szeretnék megosztani, hogy Debrecenben élek. Az irodalmat mindig nagyon szerettem, azonban pályám más irányba futott. 2011-től kezdtem el verseket írni, különböző témakörökben. Későbbiekben novellákkal és regényekkel bővítettem írásaimat.

Számos költői, irodalmi és művészeti társaságnak tagja vagyok. Folyamatosan publikálok ezeken az internetes portálokon, valamint különböző nyomtatott formában is olvashatóak alkotásaim.

Jelenleg huszonegy könyvem jelent meg magánkiadásban. Regények, novelláskötetek és verseskötetek formájában. Műveim helyet kaptak tizenöt Antológiában, versek és novellák gyaránt.

Nyolc könyv Kanadában került kiadásra.

Valamennyi elkészült könyvem olvasható E - könyv formájában a Google Play könyvtárában.

A weblapomon megtalálhatóak írásaim és a könyveim letölthetőek. <http://www.pooreditrono.hu/>

Nyomtatott formában a szerzőtől közvetlenül megvásárolhatóak.

Köszönöm, hogy olvasnak és figyelmükkel megtisztelnak!

Debrecen, 2023.

Poór Edit

A KÖZÖS SZIMFÓNIA

Paul, Párizsban nőtt fel és a zene volt a mindene. Az öreg zongoráját, nagypapjától örökölte. Talán az életénél is jobban ragaszkodott hozzá. Tanult, komponált és turnékra járt. Sokra vitte, igen híres zeneszerzővé vált.

Már jócskán a harmincas éveiben járt, amikor az egyik őszi koncertjén megismerkedett Myriammal. A lány hárfán játszott és rögtön rabul ejtette Paul szívét. A szerelmük lángja egybe forrasztotta lelküket. Nem akartak sokat várni az esküvővel, így a következő nyáron összeházasodtak. Nagyon jól kiegészítették egymást, sok fellépést terveztek együtt.

Közel egy év múlva megszületett közös gyermekük, Gabriel. Paul élete megváltozott, hiszen imádta a családját és igyekezett minél több időt velük tölteni. Myriam és Gabriel ahová csak lehetett elkísérték. Paul viszont már nem akart vállalni a továbbiakban hosszú távú külföldi fellépéseket. A párizsi színházban rendszeresen kapott megbízást.

Gabriel, ahogyan kicsit felcseperedett az ölébe ültette és tanította zongorázni. Esküvőkön és különböző alkalmaikon többször adtak együtt családi koncertet.

A gyermeküket zene vette körül, így természetesen később a tanulmányai is zenei iskolához kötődtek. Már tizenegy évesen kitűnt a többiek közül a tehetségével. Tess az egyik tanárnője különös figyelmet fordított a fiúra.

Év végén az iskola záróvizsgaként adott koncertjén, minden alkalommal Gabriel lépett fel fő produkcióként.

Szülei nagyon büszkék voltak rá. Erre az év végére Gabriel egy olyan szimfóniával készült, melyet együtt komponáltak az édesapjával. Minden este szorgalmasan gyakorolt, már csak pár hét maradt a fellépésig.

– Anya! Hol van már Apa? Sosem marad ilyen sokáig el – kérdezte Gabriel.

– Nem tudom kisfiam, talán elhúzódik a megbeszélése. Biztosan jön nemsokára.

– Még szeretném neki megmutatni, hogy jó lesz – e ahogyan játszom.

– Tudom, de lassan le kell feküdnöd. Hidd el csodálatos a játékod és nagyon büszkék leszünk rád. Nyugodtan menj aludni drágám – és ezzel nagy puszit nyomott a homlokára.

Gabriel szófogadó kisfiú volt és már fáradt is, hiszen tíz óra elmúlt. Felment a szobájába lefeküdni.

Myriam, azonban nagyon nyugtalanul érezte magát. A fia előtt nem akarta mutatni aggodalmát. Sosem maradt el Paul ilyen sokáig. Tudta, hogy valaminek történnie kellett. Az ebédlő asztal mellett ülve várta, hogy hazaérjen. Végül éjfél körül megszólalt a csengő. Ajtót nyitott és nagy meglepetésére Paul helyett két rendőr állt ott.

– Asszonyom, nagyon sajnáljuk, de a férjét baleset érte – szólalt meg az egyik.

Myriam, halálsápadtan állt megdermedve az ajtóban, egy hang sem jött ki a torkán.

– Asszonyom, a férje kórházban van. Kérem jöjjön ve-lünk, ha látni szeretné.

Erre egy kicsit megenyhült.

– Mi történt?

– Elütötte egy autó – válaszolta a másik.

– A gyermekemet nem hagyhatom itt egyedül, kérem jöj-jenek be és várjanak pár percet.

Myriam, szinte fuldokolva nyelte könnyeit.

– Gabriel, kérlek kelj fel. Be kell mennünk a kórházba, apát baleset érte.

A fiú, gyorsan felöltözött. A rendőrök elvitték őket. Ami-kor odaértek az ügyeletes orvos már várta a hozzátartozó-kat. Meglepődött a kisfiú jelenlétén. Kérdően nézett az anyjára.

– Sajnálom doktor úr, de egyedül nem hagyhattam a fia-mat.

– Értem. Kérem jöjjenek be velem a szobámba. Foglalja-nak helyet. A férjének nagyon súlyos sérülései keletkeztek a balesetben. Rögtön megműtöttük és az állapotát stabili-záltuk. Sajnos ezután hirtelen kómába esett.

Myriam szinte remegett fájdalomában, Gabriel érezte, hogy nagy a baj és patakokban folytak könnyei.

– Mik az esélyei? – kérdezte a felesége.

Az orvos tapintatosan szólt az asszisztenséhez.

– Kérem, hozna egy kis vizet a hölgynek? Menj fiam te is és válasz magadnak valamit.

Miután kimentek és az ajtót becsukták maguk mögött, az orvos folytatta.

– Nem akarom áltatni. Azt nem tudom megmondani, hogy meddig lesz kómában. Sajnos nem sok esélyt látok a felépülésére, de történtek már csodák.

– Értem, köszönöm az őszinteségét.

Éppen visszajött Gabriel egy limonádéval és az asszisztens egy pohár vízzel.

– Nagyon köszönöm - majd ivott egy pár kortyot belőle.

– Nézze, steril ruhát felöltve bemehet hozzá egy pár percre, vagy ha úgy gondolja a fia is. Az asszisztensem elkíséri.

– Igen, nagyon szépen köszönjük.

Ameddig odaértek Myriam, tünődött magában, hogy jó lesz – e Gabrielnek, ha így látja az apját. Azonban örök lelkiismeret mardosná a szívét, ha ez lenne az utolsó lehetősége elköszönni tőle.

– Pár perc múlva visszajövök, beszélhetnek hozzá. Ő hallja, csak nem tud rá reagálni – mondta az asszisztens.

– Apa! Apa! Nagyon szeretlek! Kérlek gyorsan gyógyulj meg – és sírva borult az ágyára.

Myriam megsimogatta fia fejét, majd a férje arcát megpusztilta. Szorosán megfogta a kezét, csókolgatta és könnyeivel áztatta.

– Paul..., drágám..., kérlek jöjj vissza hozzánk. Ne hagyj itt minket.

Az asszisztens már éppen jött.

– Kérem köszönjenek el, hagyjuk most pihenni őt. Bár-mikor bejöhetnek hozzá egy – egy rövid időre.

– Nagyon szépen köszönjük.

Mindennap bementek a kórházba estefelé. Paul állapota stagnált. Közeledett Gabriel fellépésének ideje. Aggodalommal és reménnyel teltek napjaik.

– Anya! Apa mikor lesz jobban?

– Nem tudom, de rögtön szólnak, ha változás áll be apukád egészségi állapotában.

– Ő már nem fog tudni eljönni a fellépésemre ugye?

– Nem valószínű kisfiam. Te viszont gyakorolj szorgalmasan, hogy amikor felépül büszke lehessen rád. Ketten komponáltátok a szimfóniát, játssz érte és neki.

– Úgy lesz anya.

A vizsgakoncert előtti este is bementek a kórházba Paulhoz. Szeretettel és könnyek között beszéltek hozzá. Megemlézték, hogy másnap lesz Gabriel fellépése, így csak később fognak tudni bejönni hozzá a koncert után.

Egy pillanatra mintha halvány biztató mosoly suhant volna át Paul arcán. Úgy érezték, hogy a lelkével átöleli őket. Végtelen melegség és szeretet járta át a szívüket.

Nagy izgalomban voltak mindketten a fellépés napján. Myriam a fájdalomtól megtört arcát nem tudta leplezni.

Gabrielnek a szokásos fellépési stressz mellett meg kellett birkóznia azzal a bizonytalansággal, hogy édesapját elveszítheti. Ezen az alkalmon nincs ott vele, hogy a tekintetével biztassa. Egyedül, árván érezte magát. Valahogy rossz előérzete volt, pedig édesanyja mindent megtett, hogy vigasztalja és szeretetéről biztosítsa.

A terem zsúfolásig megtelt. Nagyon kíváncsian várták a játékát, hiszen különleges élményt nyújtott mindig a közönség számára. Ő volt az utolsó fellépő. Szomorú szívvel, de méltóság teljesen ült le a zongora mellé. Csak ott ült és nem nyúlt a zongorához. Feszült csend támadt, pár perc után már – már kínosan hatott. Tess már éppen oda akart menni hozzá, amikor a kezét felemelte.

Gabriel, nem tudta mi történik vele csak azt érezte, hogy nagyon nagy szeretet öleli át. Megint az édesapja ölében ül és ketten játszik el a közösen írt szimfóniát. A végén meghajolt és lement a színpadról.

Hatalmas sikert aratott, csak úgy zúgott a tapsvihár.

– Anya! Anya! Itt volt apa és az ölébe ültetett, mint régen. Őt illeti ez a siker, nélküle nem tudtam volna eljátszani.

– Igen kisfiam, eljött hozzád lélekben – átölelte Gabrielt és záporoztak Myriam könnyei.

Alig hagyták el az épületet, megcsörrent az asszony telefonja.

– Kedves hölgyem! Sajnos Paul húsz perccel ezelőtt átlépte a földi világ küszöbét – közölte az orvos.

– Köszönöm... szépen...! Úton vagyunk a kórházba – válaszolta zokogva.

– Várom önöket, hogy még elbúcsúzhassanak tőle.

– Anya! Mi történt?

– Édesapád, már az égi világ lakója.

– Nem hagyott itt minket, tudom! A koncerten ott volt velem, én éreztem! – kiáltotta szinte sokkosan, sírva Gabriel.

– Igen, a lelkünkben örökké élni fog velünk.

Myriam, ahogyan visszagondolt, az a húszperc közvetlen a koncert utánra esett, amikor Gabriel lejött a színpadról.

Tisztességgel eltemették Pault. Az évek múltak és Gabrielből elismert művész lett. A fiú minden koncertjét ezzel a közös szimfóniával kezdte. Tudta, érezte, hogy édesapja lelke ott van vele és nagyon büszke az egyetlen fiára.

Debrecen, 2023. 08. 10.

A PUSMOGÓ

Andrei, a város szélén lakott. A szüleitől egy óriási tanyát örökölt meg. Itt nőtt fel, imádta az állatokat és a lenyűgöző tájat. A környezet pazar látványt nyújtott. Az egész terület egy völgyben feküdt. Gigantikus sziklás hegyek vették körbe, égis éró fenyvesekkel és dús növényzetű hatalmas legelővel. A farm végében a tó vize kékesen csillogott.

Néha bement a városba, hogy a barátaival találkozzon. Futó kalandjai akadtak, de egy lány sem akart a tanyán élni. Pedig igencsak elért volna a segítség.

Többféle mezőgazdasági géppel rendelkezett, így sokszor kérték fel bérmunkára. Az egyik alkalommal aratáshoz igényelt segítséget a szomszédja. Már pár napja dolgozott nála, amikor felfigyelt egy szőke, hosszú hajú lányra, aki éppen a széna összerakásával bajlódott. Leállította a gépet és odament hozzá.

– Kisasszony! Segíthetek?

A lány csak bámult rá. Pár másodpercig megszólalni sem tudott. Ahogy a fiú tengerkék szemébe nézett megszűnt körülötte a külvilág. Karakán arcvonásai, barna kissé borzos haja, legszívesebben mindjárt beletúrt volna.

– Igen...! Köszönöm. Ana vagyok.

– Elnézést, be sem mutatkoztam. Elkápráztatott a lényé – mondta kedves mosollyal az arcán.

– Köszönöm ezt bóknak veszem – mosolygott vissza Ana.
– Hogy szólíthatom?

– Ja, persze! Andrei vagyok – és nyújtotta a kezét.

Amikor kezét fogtak az érintés szikrájára valami különös érzést indított el mindkettőjükben.

– Még sosem láttam itt – jegyezte meg Andrei.

– Agrár egyetemre járok és a bácsikámnál vagyok gyakorlaton – válaszolta nevetve.

– Én is azt végeztem. A szomszédban van a farmom, itt csak segédkezek, mert a bácsikája megkért.

– Nagyon rendes öntől. Szegény egyedül van és ilyenkor sok a munka. Bár állattenyésztő szakon tanulok és a bácsikámnak csak kutyája van, de szívesen dolgozom a gazdaságban.

– Ennek nagyon örülök. Ha mégis úgy gondolja, hogy állatokkal is szeretne foglalkozni a gyakorlata közben, akkor az én farmomon megteheti. Nem csak kutyám és macskám van, hanem libák, tyúkok, marhák és lovak is.

– Magának vannak lovai?

– Igen. Szeretne lovagolni?

– Hú..., az nagyon jó lenne. Imádom a lovakat.

– Akkor szeretettel várom – invitálta a lányt.

– Azt hiszem majd szaván fogom – válaszolta kaján mosollyal az arcán.

Eközben végeztek a széna pakolásával. Ana elindult, hogy ebédet főzzön. Andrei pedig visszaült a gépre, hogy folytassa a betakarítást.

– Ma én főzök! Jöjjön ebédeljen velünk – kiáltotta oda a lány.

– Köszönöm!

Az ebéd ízletes volt és jó hangulatban telt el.

– Ana! Szeretném viszonzni ezt a fantasztikus ebédet. Kérem jöjjenek át a nagybátyával vacsorára és megbarátkozhat közben az állataimmal.

– Nagyon szépen köszönjük Andrei – válaszolta a nagybácsi.

A két fiatal csak egymásra tudott gondolni. Nagyon várták, hogy este újra láthassák egymást. Érezhető volt közöttük a szerelem lángja.

Vidám beszélgetéssel folyt az este. Andrei megmutatta az állatait Anának. Megbeszélték, hogy a nyáriszünetben majd lovagolnak és segít viszonzásul az állatok gondozásában. A nagybácsi örömét lelte a két fiatal egymásra találásában. Sok időt töltöttek együtt és egyre jobban elmélyült a kapcsolatuk.

Anának visszakellett mennie az egyetemre, de már csak egy szemeszter volt hátra. A szüneteket a nagybácsinál töltötte. Ana és Andrei elhatározta, hogy az egyetem elvégzését követően összeházasodnak. Egy évvel később megtartották az esküvőt és a lány odaköltözött a fiúhoz. Szeretetteljes, boldog életet éltek együtt.

Kis idő elteltével, közös örömeikre megszületett Elena a kislányuk. Olyan volt, mint egy igazi kis tündér. Göndör szőke haja és nagy kerek, kék szemeivel mindenkit elbűvölt.

Ahogy növekedett egyre több időt töltött az állatokkal. Nagyon szeretett velük játszani. Azt vette észre, hogy gondolati úton tud velük kommunikálni. Sokszor a fülükbe suttogott valamit és az állat megcsinálta.

Lefeküdt, vagy leült, avagy éppen forgott. Főleg a kutyával és a cicával játszott többet. A libák legeltetésénél elég volt, ha az egyiknek odasúgta, hogy jöjjenek vissza. Nagyon élvezte ezt a helyzetet. Édesanyja messziről figyelte, hogy milyen ügyesen bánik az állatokkal. Elena elmondta szüleinek, hogy beszél velük, de persze nem hittek neki.

Amikor, már nagyobbacska lett a lovakat is csutakolta és megtanult lovagolni. Fecske, nagy kedvence lett. Kifejezetten gyönyörű volt. Egy fekete csődőr, igazi vad ló. Az édesapja féltette Elenát tőle. Azonban senki mást nem túrt meg a közelében. A lány mindig adott egy almát vagy répát neki és megsimogatta, majd suttogott valamit a fülébe. Olyan szelíd lett, mint egy kezes bárány.

– Ana! Létezik, hogy a lányunk tényleg beszél az állatok nyelvén?

– Én még ilyenről nem hallottam, de tény, hogy ügyesen bánik velük és valamiért szót fogadnak neki.

– Már megfigyeltem, mereven néz rájuk mintha nem is itt lenne vagy közel hajolva suttog nekik – jegyezte meg Andrei.

– Igen én is megfigyeltem, nagyon különös az biztos – válaszolt Ana.

– Próbáltam kérdezni, hogy ilyenkor mit csinál, de csak mosolygott és nem válaszolt – folytatta Andrei.

– Sajnos, amikor először mondta nekem, nem hittem neki és kinevettem. Azt hiszem ezzel elrontottam mindent. Azóta nem beszél róla, ha kérdezem sem – válaszolta Ana.

– Őszintén mondom, eleinte még az is megfordult a fejemben, hogy orvoshoz kellene vinni – azóta is nagyon szégyellem magam emiatt – mondta Andrei.

– Talán valami különös tehetséggel áldotta meg a Jó Isten.

Elena, tényleg nem beszélt róla senkinek ez az ő kis titka maradt. Félt attól, hogy kinevetik és úgysem hinne neki senki.

Egyik este, hirtelen megdermedt és feszülten figyelt. Nagyon szenzitív volt a hallása. Mélységes csend ült a farmon, de ő hirtelen kirohant.

– Elena! Hová szaladsz? – kérdezte az édesanyja.

A szülei nem tudták mi történt, de a következő pillanatban felnyerítettek a lovak.

– Valami baj van! A lovakhoz gyorsan! – kiáltotta Andrei.

Amikor az istálló közelébe értek látták, hogy néhány farkas betört a tanyára. Már éppen lövésre emelték a puskájukat, amikor Elena felemelte a kezét.

A farkasok előtt állt széttárt, felemelt kézzel, mereven. Az állatok fog vicsorgatva néztek szembe vele.

A szülők meg sem mertek mozdulni, de lövésre készen álltak a puskájukkal. Pár perc telt el csak, de egy örökkévalóságnak tűnt.

A farkasok megfordultak és elmentek. Majd a lovak fülébe suttogott és megnyugtatta őket. Elena, mintha mi sem történt volna a legnagyobb nyugalommal ment vissza a házba.

– Kislányom, ez veszélyes! Ezek vadállatok. Kérlek ne csinálj többet ilyet – szólalt meg édesanyja, majd magához ölelte lányát.

– Anya! Lehet, hogy vadállatok, de ugyanazt a nyelvet beszéljük, mint a háziállatok – válaszolta a legnagyobb természetességgel.

– Ne féltsetek engem. Ha nagy leszek állatorvosnak fogok tanulni, hogy segíthessek rajtuk – tette hozzá mosolyogva.

Elena öntudatosan követte a kijelölt útját. Szorgalmasan és kitűnő vizsgaeredményekkel. Egyértelmű volt számára, hogy ez a tehetség nem mindenkinek adott meg. Tudását bővítette a spirituális világ felé és igyekezett átadni az ismereteket. Nem csak kiváló állatorvos lett belőle, hanem az egyetemen is elismert professzornő.

Debrecen, 2023.08. 16.

A VÉGZETES VONZÓDÁS

A történet valamikor az 1800-as években játszódott. Stefan az egyik birtokon dolgozott gondnokként. Fiatalos lendülettel és odaadóan végezte a munkáját. Annál inkább, mert szenvedélyesen szerelmes lett a földbirtokos feleségébe.

Igazán gyönyörű teremtés volt, minden férfinak megakadt a szeme rajta. Gesztenyebarna hajának hullámai a kecses vállát takarták. Őzike szemeinek pillantása a szívekig hatolt.

Hans, a férje tudta ezt, hiszen ő sem tudott ellenállni neki. Úgy vigyázott rá, mint egy drága gyémántra. Büszkén feszített mellette, hogy ilyen felesége van. Ráadásul a jellege is elragadóan kedves és bájos volt. Hans éppen ezért nagyon féltette, a féltékenység zöld szemű szörnye folyton gyötörte.

Stefan annyira vágyakozott utána, hogy szinte az örületbe kergette a szenvedélye. Mindig igyekezett úgy intézni a dolgait, hogy a közelében lehessen. Legalább láthassa, csodálhassa. Egy pillantását is, ha elkaphatta már boldogságot adott számára. Titkon reménykedett, hogy talán egyszer az övé lesz. Egy - egy bájos mosolya felé, az egekig repítette. Tudatában volt annak, hogy nemcsak a házasság áll közöttük, hanem a társadalmi különbség is. Ennek ellenére az iránta érzett szerelem fogva tartotta szívét.

Hans a munkájával elégedett volt és becsületesen megfizette. Stefan igyekezett megspórolni, amit csak lehetett. Jól titkolta az érzelmeit és a gazda nem is sejtett semmit.

Talán az úrnő, Gertrúd. Biztosan észrevette a szemkontaktusok alkalmával. Ám, csendben hallgatott és nagyon ügyelt arra, hogy semmi olyat ne tegyen, ami felkeltené a férje figyelmét. Tudta, hogy azonnal szemrebbenés nélkül keresztül lőné a vetélytársát. Békésen teltek napjaik. Hans sokszor elment napokra vadászatra a baráti társaságával, vagy kimaradt. Abban az időben ez természetes volt.

Egyik alkalommal, ő hívta meg ezt a társaságot. Óriási vadászatot és ünnepséget szerveztek. Stefannak is bőven akadt dolga, hogy minden rendben legyen. Az egyik vendég, különös figyelemmel viseltetett Gertrúd iránt. Nyilván őt is elvárásolta.

– Na, csak a gazda észre nem vegye, mert abból igen nagy baj kerekedik – gondolta magában Stefan.

Ez a vendég közben felajánlotta a lovát Gertrúdnak.

– Stefan! Hozd ide a lovamat – kiáltott oda hozzá mivel a saját lovászát nem találta.

Először, vissza akart szólni neki, hogy ez nem az ő dolga. Majd hirtelen felvillant előtte, hogy talán felsegítheti a lóra az úrnőjét. Ezért mégiscsak készségesen elővezette a lovat. Gyönyörű paripa volt az már igaz. Igyekezett kihasználni a lehetőséget és már éppen fel akarta segíteni az asszonyt, mire hirtelen odaugrott a ló gazdája. Az ostorával keményen rávágott Stefanra.

– Nem takarodsz el innét azonnal – ordított rá.

Ekkor a megszégyenüléstől a lelkében forró gyűlölet kezdett izzani a férfi iránt.

Hiszen nem valami alacsony szolga volt a birtokon. Ráadásul pont az imádott nő előtt. Félre vonult a történetek után. Keserves gondolatok gyötörték szívét. Ráébredt, hogy sohasem léphet fel ugyanazokkal a jogokkal, a társadalmi különbség miatt. Akármilyen dicséretes munkát is végez, meg kell hátrálnia.

Határtalan lett dühe és a későbbiekben mindig csak a különbségeket látta. Bármit csinált, elégedetlen volt saját magával és a munkájával. Mindenkit egyre jobban megvetett, akik a ranglistán feljebb álltak tőle. Mindinkább elemésztette a kisebbségi érzés és az irigység. Eddig a munkája után tartotta magát valakinek, de most a keserőség elhatalmasodott a lelkében. A szégyenérzete miatt Gertrúdot is kerülte és nem mert a szemébe nézni. Irtózatot fájdalmat okozott a szívében.

Ez egészen odáig fajult, hogy kerülte az embereket, egyre zárkózottabb és magányosabb lett. Ez persze kihatással volt a munkájára is, amit már nem olyan lelkesen végzett, sőt időnként el is hanyagolt. Így ment ez jó pár évig. Egyszer csak hívatta a gazda.

– Stefan! Nem tudom mi történt, de már nem vagyok megelégedve a munkáddal jó ideje. Gondoltam, hogy csak átmenti jellegű és a korábbiakra tekintettel türelmes voltam veled. Azonban ez már nem mehet így tovább.

Holnaptól el vagy bocsájtva, a béredet természetesen megkapod. Ajánló levelet ebben az esetben nem tudok részedre kiállítani.

– Megértettem..., – válaszolta halkán, lehajtott fejjel.

Ezzel Hans elővett egy borítékot és átnyújtotta neki. Stefan elvette a járandóságát. A gazda becsületesen elszámolt vele. Azonban ő sötétnek és kilátástalannak látta a helyzetét.

Leült a fal tövébe, majd minden keserűség, indulat és fájdalom előntötte a lelkét. Nem látta értelmét a továbbiakban az életének. Hirtelen felállt és felment a padlásra, ahol felakasztotta magát.

A halálát követően nagyon sokáig nem tudta, hogy mi történt vele. Bolyongott a ház körül. Néha szólt az emberekhez, de azok rá se hederítettek. Hosszú ideig érezte a nyaka köré szoruló hurok rettenetes szorítását. Ez égetett, vágott és fulladást váltott ki belőle folyamatosan, amitől nem tudott megszabadulni. Hasonló külsejű, komor szellemek társaságában találta magát. Ezeknek a megjelenése és a rossz kisugárzása borzasztó kínos hatást keltett benne.

Egy idő után tisztább és világosabb helyre került. Itt megdöbbenette, hogy végig kellett néznie az egész életét. Látta minden gondolatát, cselekedetét és érzéseit. A legnagyobb lelki megrázkódtatás az volt számára, amikor a halála napjához ért a szemlélődésben.

Nem sokkal azután, ahogy felakasztotta magát, egy sürgönyt hoztak neki. Ebben az állt, hogy a nagybátyja meghalt, aki külföldön élt és minden vagyonát ráhagyta.

Pár órát kellett volna még várnia, a keserűségén és indulatain uralkodnia, hogy az élete teljesen megváltozzon.

A sorsában adott volt a lehetőség arra, hogy álmait és vágyait megvalósítsa, ami után annyira sóvárgott.

Amikor ezt megmutatták a szellemvilágban neki, siránkozott a gyengeségei miatt és átkozta a türelmetlenségét. Belátta gyarló indulatának súlyos következményét. Azt is látta, hogy már előző életeiben is ezek a negatív tulajdonságok kísérték.

Ebben az életében nagyobb elhatározással, önuralommal és igyekezettel kellett volna megszabadulnia ezektől a tulajdonságoktól. A megpróbáltatásai ebben segítették, melyet csak most látott át a szellemvilágban.

Az öngyilkosságával elvesztegetett egy értékes földi életet. Azt is látta, hogy Gertrúd férje rövid időn belül meghalt. Ő az örökölt vagyonával méltó lehetett volna arra, hogy feleségül vegye az imádott nőjét és tisztességes boldog életet éljenek. Azzal, hogy önkezűleg vetett véget életének, nemcsak ezt a lehetőséget szalasztotta el.

A szellemvilágban eltöltött hosszú, keserű és önvádló gyötrelmek után, az újabb földi életében is ezekkel a megélvő hibákkal kell majd megküzdenie. Ami még rosszabb, hogy a körülményei is még nehezebbek lesznek. Az emberi rangja is alacsonyabb szintű lesz.

Sokat imádkozott a szellemvilágban azért, hogy vallásos családba születhessen, ahol Isten erejével talán képes lesz felülemelkednie a próbatételein.

Nagy érték a földi élet, mert azért adatik a szellem számára, hogy emberi testben megtisztíthassa lelkét a szennytől.

Ez által tud szellemileg egy boldogabb fokozatba kerülni. Rengeteg a bűn és a véték a Földön. Azok, akik nem akarják elhinni, hogy valóban van számadás könnyen vétkeznek.

Csak akkor döbbenek rá tettük következményére, amikor már szemben találják magukat a valós helyzettel. Kell a Földre a világosság azok számára, akik vész helyzetben vannak a cselekedeteik miatt. A lélek normális élete a szellemi lét, amely örök, és a földi élete vezeklés a múltért és megpróbáltatás a jövőért.

Debrecen, 2023. 08. 23.

NEM ÁLLOK KÉSZEN...

Gregory, egy borpalackozó üzem vezérigazgatója Franciaországban. Családi vállalkozás és hagyománya, hogy mindig apáról fiúra száll az üzem vezetése. A fia, Victor és a lánya Lucie. Boldog volt, mivel biztosítottak látta az üzem jövőjét gyermekeiben.

Victor elvégezte a jogiegyetemet, ámbár csak édesapja iránti tiszteletből. Szíve közepében a zene állt. Nem sok kedve akadt a cég vezetéshez majdan. Zene iránti rajongása háttérbe szorult kissé, de minden szabadidejét a zongoránál töltötte. Ilyenkor a lelke megtelt szeretettel, úgy érezte, hogy lebeg a Föld felett és a világ megszűnik körülötte.

Lucie, közgazdasági egyetemet végzett. Ő szívesen lépett volna az apja helyére, de Victoré az elsőbbség. Sokat dolgozott az üzemben és szinte teljesen átvette a könyvelést, valamint a menedzselést. A két testvér nagyon szerette egymást, így a rivalizálás szóba sem jött közöttük.

Victor most is a zongoránál ült és átszellemülve játszott. Lucie az ajtófélfánál támaszkodva hallgatta bátyja játékát.

– Ó, Victor olyan csodásan játszol, teljesen lenyűgözöl mindig – szólalt meg, amikor befejezte.

– Köszönöm neked, drága kis húgom. Kár, hogy más nem értékeli ennyire.

– Tudod, hogy apa milyen...

– Nem csak rá gondoltam.

- Hanem?
- Sarah sem – mondta gondterhelten.
- Tényleg, mi van veletek?
- Semmi, mi lenne.
- Jaj Victor! Ne légy már ilyen. Sarah imád téged és alig várja, hogy megkérd a kezét.
- Hát..., arra még várnia kell.
- Történt valami köztetek?
- Nem, de értsd meg, hogy én erre nem állok készen.
- Hiszen gyermekkorotok óta ismeritek egymást és olyan jól elvagytok.
- Igen, mint barátok. Tudom, mindenkinek egyértelmű, hogy mi egy pár vagyunk, de nekem nem.
- Sosem beszéltél erről...
- Nem akartam megbántani sem őt, sem más. Tudom, hogy számít rám és nagyon szeret. Belőlem viszont hiányzik az a lángolás, ami kellene a házassághoz. Még sosem voltam szerelmes azt hiszem.
- Akkor viszont beszélj vele, úgy tisztességes.
- Már többször próbáltam, de nem megy. Tudod, nem arról van szó, hogy nem szeretem, vagy más lenne. Jaj, ez így annyira nehéz, de a házassághoz kevésnek érzem.
- Édes bátyám! Nagyon sajnálom – majd átölelte.

- Jó, hogy vagy nekem Lucie. Apropos! Veled és a dokival mi a helyzet?
- Miért? – kérdezte meglepődve a húga.
- Ugyan...! Látom, hogy odavagy érte.
- Előtted semmi nem maradhat titokban?
- Bizony nem! Én vagyok a te földi őrangyalod – válaszolta nevetve.
- Igen, tényleg nem bánám, ha udvarolna nekem. Anyyira megnyerő sármos férfi ez a Thomas. Ő azonban észre sem vesz. Nagyon udvarias, figyelmes, de úgy érzem, hogy távolságtartó.
- De jó, hogy itt vagytok mindketten! – vágott közbe édesapjuk.
- Mond apa... – szólalt meg Lucie.
- Kislányom! Kérlek a távollétemben vezesd az üzemet, mert váratlanul holnap el kell utaznom egy fontos tárgyalásra. Victor! Te pedig készülj össze, mert velem jössz – mondta és ezzel már ment is tovább.
- Hát a magánéletről ennyit – szólalt meg Victor búskomoran.
- Na! Ne lógasd már az orrod! Lehet jól is fog jönni egy kis távolság köztetek Sarah - val.
- Talán tényleg jó lesz, beszélnem kell apával is. A saját életemet szeretném élni. El akarok menni Párizsba a zeneakadémiára.

– Hogyan? Ezt eddig nem is mondtad?

– Sokat gondolkodtam rajta. Most döntöttem el. Nem akarom az egész életemet úgy leélni, hogy mindig mindenkinek megfeleljek. Akkor, ebben a történetben én hol vagyok?

– Erre nem is gondoltam..., megértelek. Tégy ahogy jónak látod, én mindenben támogatlak. Rám mindig számíthatsz.

– Köszönöm Lucie. Na, megyek pakolni.

Thomas, fiatal orvosként került a kisvárosba, mert az elődje nyugdíjba vonult. Éppen az egyik betegétől tartott visszafelé. Az erdőn át a szokásos ösvényén bandukolt, amikor hirtelen kiáltozás ütötte meg a fülét.

– Segítség..., valaki..., segítség...!

A tó felől jött a hang, de nem látott senkit. Közelebb ment a part szélére. Egészen messze megpillantott egy felborult csónakot. Azonnal vízbe vetette magát. Láta, amint egy kéz nyúl felfelé, majd elsüllyed. Már egészen a közelében volt és sikerült felhozni. Kiúszott vele a partra. Az újra élesztés után szerencsére magához tért.

– Boldog születésnapot! – mondta az orvos és ott felejtette szemét a gyönyörű fiatal lányon. Olyan, mint egy sellő – gondolta magában.

– Köszönöm – válaszolta röviden, enyhe mosollyal az arcán.

– Thomas vagyok az itteni orvos.

– Elena.

– Még sosem láttam..., hogy kerül ide? Mi történt?

– A nagynénémet látogattam meg és gondoltam evezek egy kicsit. Az egyik evező a vízbe esett, ahogy megpróbáltam utána nyúlni, a csónak felborult. Mire ki tudtam jönni alóla, már nem maradt erőm az úszáshoz.

– Értem. Na jöjjön, nehogy megfázzon – majd ráterítette a zakóját.

Útközben, összetalálkoztak Victorral.

– Szevasz Thomas! Mi történt? Talán most húztad ki a vízből ezt az ismeretlen lányt?

– Eltaláltad, majdnem megfulladt – válaszolta az orvos.

– Elena vagyok – és kezet nyújtott, miközben mélyen, hosszan nézett a fiú szemébe.

– Victor – válaszolt röviden.

– Most megbocsáss, de sietünk kell, nehogy még beteg legyen – szólalt meg Thomas.

– Persze..., persze! Jobbulást.

Thomas hazakísérte a lányt.

– Vegyen egy meleg fürdőt és pihenjen. Ha bármiben tudok segíteni, itt a telefonszámom hívjon fel.

– Köszönök mindent. A zakója..., nyújtotta oda az orvosnak.

– Nincs mit, ez természetes.

Thomas, teljesen belegabalyodott a lány igéző fekete szemibe. Minden gondolata nála járt. Várta, hogy megcsörrenjen a telefonja. Reménykedett, hogy Elena majd felhívja. Semmit sem tudott róla, szenvedélyesen vágyódott utána. Azon gondolkodott, hogy meglátogatja, de nem akart tolakodó lenni. A tópart felé vitt az útja és látta, hogy a domb tetőn ott ül a lány. Szinte repült felé.

– Elena! Hogy van?

– Thomas..., hogy kerül ide?

– Sokszor vágok át itt az ösvényen, mert rövidebb az út és csodás a panoráma. A minap is itt hallottam meg a kiáltását.

– Milyen szerencsém volt.

– Látom szomorú..., segíthetek?

– Nem..., ezt nekem kell megoldanom, de köszönöm.

– Meddig marad a nagynénjénél?

– Azt hiszem a nyarat itt töltöm. Csak az évkezdésére megyek vissza Párizsba.

– Mit csinál ott?

– A zeneakadémiára járok.

– Szereti Párizst?

– Ó, igen! Csak most egy kis csendre és magányra vágytam. Gyermekek koromban sokat nyaraltam a nagynénémnél. Semmi nem változott, most is olyan káprázatos hely.

– Én is megszerettem. Először kicsit félttem tőle, hogyan fogadnak majd el a helyiek. Ám, nagyon barátságosak. Várja valaki vissza?

– Hm..., már nem. Szakítottunk Flavioval, a barátommal.

– Bocsásson meg, ha túl személyes volt a kérdésem.

– Nem..., nem..., semmi baj.

– Hogyan lehet egy ilyen csodálatos lányt otthagyni?

– Évek teltek el mire rájöttünk, hogy mindketten másvilághoz tartozunk. Én nem éreztem jól magam az ő baráti társaságában, ő pedig az enyémben. Lassan jöttek elő a problémák és egyre csak nőtt a feszültség közöttünk.

– Sajnálom, de talán jobb így mint házasság után elválni.

– Igen, ezért bontottam fel az eljegyzésünket. Ettől függetlenül nem könnyű, hiszen éveket töltöttünk együtt. Azt hittem, hogy ő az igazi.

– Megértem.

– Thomas, ön nagyon kedves, de most mennem kell.

– Örülök, hogy találkoztunk és kicsit megismerhettem. Holnap lenne kedve folytatni a beszélgetést?

– Talán..., – majd mosolyogva búcsút intett.

Az orvossal madarat lehetett volna fogatni, annyira boldog volt. Bár nem mondta biztosra Elena, hogy eljön másnap. Mégis szíve mélyén úgy érezte, nem hiába reménykedik.

Másnap igyekezett, hogy minél előbb a tópartra érjen. Vitt magával egy kis piknik kosarat. Bízott abban, hogy tovább beszélgetnek és közelebb kerülnek egymáshoz. Szinte futva tette meg az utat. Ahogyan közeledett, látta a lány már ott van, de nem egyedül. Egy férfi éppen átöleli és megcsókolja.

Thomas, gyorsan visszafordult és haza indult. Gyötrő, keserű fájdalom járta át a szívét. A piknik kosarat indulatosan a sarokba dobta, majd töltött magának egy jó adag Whisky-t. Minden álma oda lett és romokban heverték érzései.

Victor késő délután felkereste Saraht. A lány boldogan ugrott a nyakába. A fiú azonban kibújt az öleléséből.

– Mi a baj Victor?

– Sarah! Beszélünk kell.

– Mond, látom valami történt.

– Holnap apámmal el kell utaznom egy üzleti tárgyalásra, még nem tudom, hogy meddig leszünk távol.

– De..., máskor is volt már ilyen. Én nem szaladok el itt leszek, amikor visszajössz.

– Pont erről akarok veled beszélni. Ne haragudj rám, már régen el kellett volna mondanom neked.

– Mit...? Megijesztesz...!

– Apámmal is beszélni fogok az utazás során. Régen gondolkodom róla, de ma hoztam meg a végleges döntést. Párizsba költözök és beiratkozok a zeneakadémiára.

– Tessék...? Mi lesz velünk...? Mi lesz a céggel...? Szerinted apád ebbe bele fog egyezni...? Te megőrültél...!

– Sarah! Kérlek ne nehezítsd meg a dolgomat. Tudom, hogy számodra a zene csak egy bolondos hobbi. Nekem azonban az életem!

– Nem értelek, olyan jól elvöltünk...! Van valakid?

– Nincs, nem erről van szó. Nem akartalak megbántani sem téged, sem mást. Mindenkinek meg akartam felelni. Gyáva voltam, ahhoz, hogy a saját életemet éljem.

– És most...?

– Rájöttem, hogy nem akarok így élni tovább. A saját utamat fogom járni, úgy ahogy én szeretném.

– Értem, akkor én ebbe nem férek bele. Igaz?

– Szeretném, ha barátságban tudnánk elválni. Ismeretlen utam világába lépek. Nem tudom, hogy mi vár rám és ennek nem akarlak téged kitenni.

– Victor...! Én szeretlek és azt hittem, hogy egy pár leszünk...– tört ki a sírás a lányból.

– Én is szeretlek Sarah, de nem úgy ahogy te.

Meg akarta ölelni a lányt, azonban ő dühösen eltaszította magától.

– Most menj..., és nem is akarlak többé látni.

Victor megfordult és távozott. Sarah becsukta mögötte az ajtót. Napokig sírt, nem evett. Ki sem mozdult a lakásból, nem akart beszélni senkivel.

Gregory, amikor meghallotta fia további szándékait, szintén nem repdesett az örömtől.

– Sajnálom Victor, hogy így döntöttél. Kissé csalódott vagyok. Tényleg azt gondoltam, hogy neked is természetes, hogy a nyomdokaimba lépsz és a zene csak hobbi nálad. Azonban megértelek, ha így gondolod és remélem sikerül megvalósítani az álmodat.

– Köszönöm apa!

– Egyet ígérj meg nekem fiam!

– Igen...?

– Néha meglátogatsz minket és ha mégsem jönne be a művészvilág, akkor végleg hazatérsz. Itt mindig lesz helyed a cégünknel.

– Természetes! Hálásan köszönöm a támogatásokat – majd átölelte édesapját.

Victor egy hónappal hamarabb elutazott Párizsba, hogy lakást keressen és beiratkozzon az akadémiára.

Thomas szégyellte magát Elena előtt, igyekezett elkerülni a találkozást és beszélgetést. Ő abban reménykedett, hogy kölcsönösek lehetnek az érzéseik. A csalódás, hogy mással látta csókolózni mély nyomot hagyott lelkében.

A lánynak fogalma sem volt arról, hogy akkor látta őt és nem értette, a változás okát. Úgy érezte, hogy Thomasban egy jó baráttra talált. Ez bántotta, ezért több alkalommal kereste a lehetőségét beszélgetésüknek. Az orvos azonban mindig talált ürügyet, hogy éppen miért nem ér rá.

Elena, már készült a visszautazáshoz, de nem szerette az elvarratlan szálakat. Írt Thomasnak egy levelet, hogy várja a tóparton késő délután. A férfi sokáig gondolkodott, de végül elment.

– Thomas! Köszönöm, hogy eljött.

– Meglepődtem a levélen. Mit tehetek önért?

– Nem tudtuk folytatni a megkezdett beszélgetést... és nem tudom az okát.

– Jah..., igen. Nem akartam betolakodni az életébe.

– Ezt most nem értem...? Nekem úgy tűnt, hogy kedves barátság kezd kialakulni közöttünk.

– Barátság...?

– Igen.

– Elena! Én szenvedélyesen beleszerettem magába. Soha, senki iránt nem éreztem így. Alig vártam, hogy láthassam újra a tóparton.

– De hát én ott voltam.

– Igen...! Csak nem egyedül...!

– Ó, persze...! Hát innen a félreértés.

– Azt nem lehet félreérteni!

– Thomas! Ő Flavio volt! Kiakart velem békülni, ezért utánam jött.

– Úgy láttam, hogy sikerült, mert megcsókolta.

– Hát persze...! Akaratom ellenére. Azt gondolom már nemlátta, amikor pofon vágtam és ellöktem magamtól.

– Elena, őszintén sajnálom.

– Semmi baj, hiszen nem állok még készen egy új kapcsolatra. Azonban, nagyon jólesett a közeledése. Holnap elutazom és nem tudom mikor jövök vissza.

– Talán, megbocsátás képpen elfogadná a barátságomat, az jólesne.

– Igen, Thomas. Ez nekem is megfelel.

Egy baráti ölelés után, a férfi visszakisérte a lányt. Thomas érezte, hogy Elena barátságától többet nem várhat a jövőben sem. Pláne a történetek után, hiszen jól elszurta a lehetőségét. Ki tudja mikor találkoznak újra. Ráadásul mindkettőjüknek más az élettere. Megpróbálta túltenni magát a lány iránti érzéseken.

Elena visszatért a zeneakadémiára. Imádott hegedülni és gyönyörűen játszott. Az elektromos hegedű volt a minde. Tanulmányait kiegészítette a hárfával és a zongorával. Több helyre hívták koncertet adni.

Victor zseniálisan haladt a tanulmányaival, szinte minden idejét az akadémián töltötte. Az elmaradását folyamatosan sikerült pótolnia. Lassan utolérte a korosztályát. Éppen csak ebédelni ment el a közeli büfébe. Visszatérve, ahogyan szaladt fel a lépcsőn, összeütközött egy lánnyal. Nem figyelt rá, csak igyekezett gyorsan segíteni neki összeszedni a kezéből kihullott kottákat.

– Bocsánat...! Nem figyeltem...!

A lány csak állt és mosolygott. Várta, hogy végre ránézzen a férfi.

– Szia, Victor!

– Szia, de ismerjük egymást?

– Tudod a tóparton találkoztunk.

– Ja..., a vizes lány...! Ne haragudj, de nem ismertelek meg.

– Nem csoda! Most száraz vagyok – válaszolta mosolyogva.

– Hát..., igen. Mi tagadás másképpen festesz – mondta nevetve.

– Te...? Hogy kerülsz ide?

– Én itt tanulok.

– És mi van a családi vállalkozással?

– A húgom és apám viszi tovább. Nekem ez itt az életem...

– mondta széttárt karokkal és boldogan.

– Úgy látom te is itt tanulsz, a kottákból ítélve – folytatta széles mosollyal az arcán.

– Igen, hegedű, hárfa és zongora. Az utóbbi kettőt nem régen vettem fel a repertoáromba.

– Az csodálatos. Nekem zongora a mindenem és most az orgonát is szeretném felvenni mellé. Jaj, de elszaladt az idő! Ne haragudj, most sietnem kell. Viszont szívesen találkoznék veled, ha neked is megfelel. Mit szólnál egy közös vacsihoz, ahol folytathatnánk a beszélgetést?

– Szívesen – válaszolta mosolyogva Elena.

A vacsora vidám beszélgetéssel telt és igyekeztek minél jobban megismerni egymást. A lánynak már a tóparton szimpatikus volt Victor, de az csak egy pillanat volt szinte. Nagy örömmel töltötte el, hogy a fiú itt tanul Párizsban és igen jól megértették egymást.

Victorban olyan érzések lángoltak fel, Elena iránt, amit addig nem ismert. Minden pillanatot vele szeretett volna tölteni. Kölcsönösen arra törekedtek, hogy minél többet legyenek egymás társaságában. A közös koncertek még jobban erősítették a kapcsolatukat.

Közeledett a karácsony. Victor hazautazott a családjához, Elena pedig a nagynénjéhez. A fiú elmesélte, hogy megtalálta élete szerelmét és Párizsban fognak letelepedni. Elhatározta, hogy az ünnep estéjén a vacsoránál megkéri a lány kezét. Húga, mindig is támogatta bátyját mindenben. Édesapja pedig elfogadta a döntését és örült, hogy boldognak látja a fiát.

Debrecen, 2023. 09.04.

A TÚLVILÁGI SZTORI

Jennifer, az egyetem elvégzését követően, az írói pályát választotta. Imádta a történeteket megírni. Boldog, kiegyensúlyozott életet élt. A könyveivel nagy sikereket ért el.

Gyermekkorától voltak különös álmai, amik előre vetítették neki a fontosabb sorsfordulókat. Hit bennük, mert minden alkalommal beteljesültek. Életének derekán járt, amikor elgondolkodott azon, hogy ezek nem lehetnek véletlenek. Szépen fokozatosan kezdett elmélyülni a spirituális világgal kapcsolatos ismeretekben. Azt vette észre magán, hogy egyre szenzitívebb a meditációk hatására.

Egyik este a vacsorát követően éppen a mosogatással foglalatalkodott. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha lenne még ott valaki. Természetesen az ajtó zárva volt, így rajta kívül senki sem tartózkodhatott a lakásban. Az érzés egyre erőteljesebbé vált, majd a parketta is elkezdett recsegni. Gondolatban szinte magától kérdezte.

– Ez mi lehet? Van itt valaki?

A legnagyobb meglepetésére egy hang válaszolt neki, amit csak a fejében hallott.

– Igen, bocsánat a zavarásért. A világért sem akartam megijeszteni.

Jennifer, hirtelen megdermedt. Hiszen ekkor tudatosult benne, hogy gondolati úton kommunikál egy lélekkel.

A helyzetet felismerve, megbátorodott és beszélgetésbe kezdett vele.

– Hogyan szólíthatom?

– Itt már nincs jelentősége a neveknek.

– Értem, de a beszélgetés talán könnyebb lenne.

– Rendszerben, amikor a Földön éltem a Susan nevet viseltem.

– Miben segíthetek?

– Azért fordultam önhöz, mert író. Azt szeretném, ha vállalná, hogy megírja az én történetemet.

– Jó, de mitől olyan különleges? Miért szeretné, hogy megírjam?

– Ahol most én vagyok angyali tanítók segítenek nekünk megérteni, hogy mi miért történik. Ők kértek meg róla, hogy meséljem el, mert igencsak tanulságos. Most is itt vannak velem, ők kísérték ide.

– Értem. Még nem írtam így. Mi ennek a módja?

– Most elmesélném a történetet önnek és majd, amikor gondolja megírja. Itt látom későre jár, nálunk nincs idő.

– Igen, kissé már fáradt vagyok, de szívesen meghallgatom. Hogyan tudunk kapcsolatba lépni, ha elakadok, vagy kérdésem van?

– Az angyalok látják, mikor kezd neki és akkor majd engem ismét idehoznak, hogy segítségére legyek.

– Rendben, nagyon szépen köszönöm. Ez igazán különleges élmény és lehetőség számomra.

Jennifer legnagyobb megdöbbenésére, az egész beszélgetés szinte pár pillanat volt. Elképesztő, hogy a gondolati kommunikáció, milyen más sebesség egységben mérhető. Susan történetét egyszerűen lenyűgözőnek találta a következmények magyarázatával együtt. Ő is sok ismeretet szerzett általa. Nehezen tudott elaludni, folyton ez járt az eszében. Alig várta, hogy reggel legyen és megkezdhesse ennek a túlvilági történetnek a leírását.

Másnap a reggeli kávé után mindjárt neki látott az írásnak. Elkezdett visszaemlékezni a Susan által mondottakra. A történetet film szerűen látta maga előtt. Akár egy regényt is írhatott volna belőle. Azonban a lélek megkérte, hogy csak röviden, tömören a lényegét írja le. Ugyanis nem szerette volna, ha túlsúlyban van az esemény, a magyarázathoz képest.

Hétköznapi földi élete volt a lánynak és szerelmes lett egy sportoló fiúba, Dylanba. Mindent elsöprő lángoló érzések és szenvedélyek kerítették hatalmukba őket. Már első pillanattól úgy érezték, mintha ezer éve ismernék egymást. Nagyon sok mindenről azonosan gondolkodtak. Dylan elkezdte a mondatot és Susan befejezte vagy fordítva. Több mint egy éve jártak együtt, amikor a fiú megkérte a kezét. Ő boldogan mondott igent, mert nagyon harmonikus kapcsolatban éltek. El sem tudták volna képzelni az életüket egymás nélkül. Az esküvőjüket tervezték, de egy hónappal előtte Dylan szíve megállt edzés közben. Az újraélesztés nem járt sikerrel.

Susan visszaemlékezése szerint, abban a pillanatban szorított a mellkasa és elsötétült előtte minden, majdnem elájult. A tragédiát annyira nehezen viselte, hogy szinte vele halt a vőlegényével. Képtelen volt feldolgozni a fiú halálát.

A keserűség mardosta belülről, annyira leépült fizikailag, hogy kórházba került. A kezelés hatására kicsit jobban lett, majd kiengedték. A szerelmének hiánya odáig gyötörte, hogy nem akart élni nélküle. Az öngyilkossághoz nem volt elég bátorsága, de már feladta. Fokozatosan egyre kevesebb táplálékot vett magához ezzel siettette a halálát.

– Susan! Jól érzed, hogy újra itt van?

– Igen, itt vagyok. Amikor gondolatban visszaolvasta már hallottam.

– Ez az alaptörténet. Jó lesz így, vagy egészítsem ki valamivel még?

– Nem szükséges, azt gondolom, hogy a következmények megértéséhez elég lesz. Bár, azt kiemelném, hogy mi nem a földi szerelemmel szerettük egymást. Ez az érzés teljesen más, überel mindent. A leírt jellemzők is csak a duálloknál tapasztalható. Hiszen az a lelki szeretet fűzi össze őket, ami valamikor egy volt. Ezért lettem rosszul és éreztem meg a halálát.

– Kérem segítsen akkor nekem abban, hogy pontosan le tudjam írni ezeket az ok – okozati összefüggéseket.

– Amikor átkerültem ide a szellemvilágba teljesen világossá vált előttem minden, hogy mi miért történt.

Persze ebben nagy segítségemre voltak és vannak a tanító angyalok.

– Várjunk egy pillanatra Susan! Tudna nekem arról valamit mondani, hogy mi történt a halála után közvetlenül?

– Megkérdezem, hogy beszélhetek – e róla. Már bólogatnak, hogy igen. Borzasztó érzés volt nagyon sokáig, bár itt nincs idő. Azonban nincs esti alvás sem, hanem folyamatosan érzékelhető minden. Éhség, szomjúság, fájdalom stb.

Sötétség volt körülöttem, nem tudtam, hogy mi történt velem. Nyomorultul, elhagyatottan éreztem magam. Az emberek azért lesznek öngyilkosok, mert azt hiszik, hogy ha meghalnak majd minden megoldódik. Óva intenék mindenkit ettől! A problémát, ami elől menekülünk tovább visszük a lelkünkben. Ez azt jelenti, hogy a következő életünkben ugyanezzel kell majd megküzdenünk.

Ugyanis csak az érzéseket visszük át és az a tudás, amit a Földön megszerzünk, az ott marad az agyban. A lélekben csak az érzések maradnak meg. Így még nagyobb és keservesebb lett a szenvedésem hosszú ideig.

Egy idő után elkezdett halvány fény derengeni. Majd két angyal jött értem és elvittek egy magasabb tanító angyal elé. Ő elmagyarázta nekem, hogy az öngyilkosság a legnagyobb bűn és én ennek egyik passzív fajtáját követtem el. Ezért egy alacsony szférába fogok kerülni, ahonnan ismét el kell kezdenem a fejlődés fokozataim haladni. Mindaddig kell visszaszülnem olyan szituációba, amíg helyesen meg nem oldom a próbatételemet.

- Ez nagyon kemény lesz Susan!
- Igen, sajnos az emberek nincsenek tisztában a túlvilág törvényeivel, ahogyan én sem voltam.
- Dylan után vágyakozott, találkozott vele?
- Nem sajnos! A sóvárgásom hiábavaló volt. Mivel ezt tettem, nagyon sokáig távol leszünk egymástól. Ő egy magasabb szférába került.
- Ezek a szférák, akkor nem átjárhatóak?
- Nem, mindenki a lelkifejlődésének megfelelő szférába kerül, ahol hasonló lelkek vannak. Azonban jönnek magasabbban fejlett lelki tanítók, hogy segítsék az ott lévőket.
- Miért nem jöhetett létre a házasságuk? Hiszen boldog életet élhettek volna. Miért kellett Dylannak ilyen fiatalon átmennie? Bocsásson meg a sok kérdésért.
- Semmi baj ezért vagyok itt. Ő így vállalta fel az életét. Neki most ennyi elég volt ahhoz, hogy magasabb szférába kerüljön. Nekem pedig ezt el kellett volna elfogadnom és elengedni őt, ami sajnos most nem sikerült.
- Értem, őszintén sajnálom. Az elmondásából úgy érzékelem, hogy ez nem csupán egy földi szerelem volt az önök részéről.
- Igen, mi duál pár vagyunk. Nekem is most magyarázták el a tanító angyalok.
- Mesélne nekem erről?

– A duálok, az ősidőkben egyetlen lélek volt. Azonban a bűn lejtőjén való sodródásban ketté váltak adó és elfogadó félre. Mindegyikük külön – külön, egyedileg fejlődött.

A cél az újra egyesülésük egy olyan magasabb szférában, ahol csak a szeretet létezik. Onnan, már együtt haladnak tovább a fejlődés útján.

– Addig találkozhatnak a földi életben?

– Igen, hiszen szükséges a folyamatos egymáshoz csiszolás.

– Ezt hogyan kell elképzelni?

– A szeretet erősíti a köteléküket, míg a harag és gyűlölet taszítja őket egymástól. Ezért általában testvérként, vagy anya – gyermekként születnek le. Az anyai szeretet a leg-erősebb.

Fejletlen állapotukban nem kerülhetnek össze házasságba. Nem tudnának egymás mellett megmaradni. A szeretetlenség viszont életsorozatokra eltávolítaná őket egymástól.

Ez történt velünk is. Szükség volt arra, hogy találkozzunk, mert ezek az erős érzések, az egymás utáni vágyakozás, majd újra összehozott volna minket. Ha én nem rontom el, akkor már a következő életünkben leélünk egy boldog életet. Most én még nem voltam erre alkalmas. Ezért nem köttethetett meg a házasságunk. Sajnos azzal, hogy nem tudtam elengedni és idejutottam, még többet rontottam a kettőnk lehetőségén. Visszavettem életsorozatokra a boldog egymásra találásunkat.

– Akik házasságban együtt leélnék egy életet, azok mind duálok?

– Nem. Mindkét félnek csiszolódni kell a házasság törvényében.

Azonban egy – egy ilyen élet, minél szeretetteljesebb, annál inkább előre viszi a duálok találkozását. Addig egy másik duálfél, akivel azonos módon fejlődtek békésebb életet kínál.

– Susan! Szeretne – e még valamit mondani az olvasónak?

– Igen. Csak annyit, hogy ez egy teljesen más világ itt. A test már nem takarja a lelket, így nincs hazugság sem. Közvetlenül láthatóak a felénk irányuló érzések. Sajnos most látom, hogy kik voltak az igaz barátaim és kik voltak azok, akik csak érdekből tartották a kapcsolatot.

– Susan, nagyon szépen köszönöm, hogy itt voltál és megírhattam ezt a tanulságos történetet.

– Én köszönöm. Talán még nem késő és segíthettem egy keveset.

– Gondolom, hogy akik hisznek a túlvilágban, megértik, hogy a jelen életükkel alapozzák meg a következő életüket. Azt kívánom neked, hogy erősödjél meg és a leszületésedkor sikeres földi életed legyen.

– Köszönöm.

Jennifer, hálás volt ezért az adottságáért. Az írói munkásságának évtizedei alatt több olyan históriát megírt, amely valahol, valamikor megtörtént.

Ezek olyan egyedi elbeszélések, amelyek egy különleges világból íródtak. A lelkek boldogok, mert a történetük fennmarad időtlen időkig.

Debrecen, 2023. 09. 07.

PÉTER A MÁTRÁBAN

Vasárnap reggel korán keltek, hogy ki tudja használni a ragyogó napsütéses időt. Péter a szálloda egyik szobájában az édesapjával aludt, míg a másik szobában húga az édesanyjával.

A szomszéd szobából, hirtelen hatalmas visítás hallatszott. Gyorsan kiszaladtak az erkélyre megnézni mi történt. Két mókus rohángált, fel az erkély korlátjára, le a kőre, zavarták egymást a dióért.

– Mi történt? Kitti, miért visítozol? – kérdezte Péter.

– Képzeljétek reggel, amikor kinyitottuk az erkélyajtót, rögtön berohant a szobába két mókus. Az egyik felugrott az ágy szélére, a másik a székre. Ezután az egyik felmászott az asztalra és a zacskóból kilopott egy diót, majd rögtön kiszaladt vele. Mire az ágyon lévő mókus meg uzsgyí utána, és azóta kergetik egymást a dióért – mesélte Kitti.

– Az igen, mókás lehetett! – nevetett Péter.

– Kislányom, azért egy kicsit vegyél vissza a hangerődből, mert ez egy szálloda és mások is vannak itt. Menjünk reggelizni.

Már éppen menni készültek lefelé, amikor Péterék szobájába is megjelent egy mókus. Persze, azonnal adott neki diót, hogy ő se maradjon ki a jóból.

– Csukd be az ajtót Peti, mert mire visszajövünk, ezek elhordják majd az összes diót, amit hoztunk. Még nekik is reggel van, úgy látszik éhesek – szólta nevetve apukája.

– Nagyon virgoncok ezek a mókusok, de annyira kedvesek.

Amikor becsukta az erkélyajtót, éppen visszaért az egyik. Két lábra állva a mancsait az üvegajtóra szegezte és nézett befelé, hogy most mi történt, nem tud bejönni. Rögtön le is fotózta Péter. Ezt a pillanatot meg kellett örökítenie.

Reggeli után mindjárt elindultak a Sástó – Kőbányán lévő kalandparkba. Az egész délelőttöt ott töltötték. Volt bob pálya, nagy hinta és erdei kalandpark. Hatalmas létesítmény az egész. Nagyon izgalmas volt, kitűnően érezték magukat és gyorsan elszaladt az idő.

– Ha már itt vagyunk, mit szólnátok hozzá, hogy ha visszamennénk Sástóra egy kicsit és ott meg is ebédelhetnénk? – kérdezte édesapjuk.

– Szuper! – válaszolták a gyerekek.

Ebéd után végig sétáltak a tanösvényen, a kilátóhoz és csónakáztak a tóba.

– Menjünk vissza, a parkolóval szemben, a másik oldalból indul a sárga színű keresztjelzés. Azon le tudunk menni Mátrafüredre. Ott meg is tudunk vacsorázni, remek pizza van az egyik pavilonban. – javasolta édesanyjuk.

– Várjatok! Addig is hűsítjük magunkat egy kis jégkrém-mel – szólalt meg édesapjuk és mindenkinek vett egyet.

Ezután elindultak a túra útvonalon. A talaj elég terepes, de egy ideig az autóúttal párhuzamosan halad.

Ahogy egyre beljebb értek az erdőbe úgy változott egyre pompásabbra a táj. Elérkeztek a Rákóczi – forráshoz, ami szépen ki volt építve, gyönyörű környezetben.

Rögtön fotózkodtak és a kulacsokat is megtöltötték a forrás kiváló vizével. Innen két lehetőségük nyílt az út tovább folytatására. A sárga színű vonaljelzésen a Muzsla – tető felé a gerincen tovább, vagy a sárga színű keresztjelzésen a Máriácska felé.

– Szerintem a Muzsla – tető felé menjünk, arra nagyon szép a kilátás és a Máriácskához el tudunk menni Mátrafüredről is, mert közel van – szólalt meg az édesapjuk.

Mindenki egyetértett vele, így azon az ösvényen indultak el. Fantasztikus kilátás nyílt az út során több helyről is a hegygerincről a völgyre. Meg – meg álltak gyönyörködni a tájban és sok fotót is készítettek. Elérkeztek a Muzsla – kilátóhoz, ahonnan széles körbe lehetett belátni a környéket. Innen már hamar leérkeztek Mátrafüredre. A finom pizza után elsétáltak a Máriácskához.

Nagyon szép út volt a Bene – patak mellett. Ez egy kegyhely, padok is voltak, ahol le lehetett ülni. Amikor odaértek, éppen egy pár imádkozott, majd felálltak és elmentek. Nagyon sok kis táblát helyeztek oda, főleg márványból, de mindegyiken a gyógyulásért adtak hálát Máriának.

– Képzeljétek! Egy férfi az orvosa szerint gyógyíthatatlan betegségben szenvedett, ám az itt elmondott fohászait követően, mégis teljesen felépült betegségéből. Ezért hálából családjával sziklaoltárt építtetett itt Máriának. Ez a kegyhely története – mesélte édesapjuk.

– Holnap pedig túrázunk még az erdőben, mert megszeretném nektek mutatni a Sárkányost – tette hozzá édesanyjuk.

Másnap reggeli után mindjárt el is indultak, a hegytetőn az önkiszolgáló étterem mögötti kis ösvényen lefelé.

– Tudjátok, hogy Kékestetőt miért nevezték el, Kékestetőnek? – kérdezte az édesanyjuk.

– Mert Magyarország legmagasabb pontján van! – vágta rá Kitti.

– Jó, de miért pont Kékes? – faggatózott tovább mosolyogva.

– Szabad a gazda! – válaszolta Péter.

– Most nézzetek be az erdő sűrűjébe úgy, hogy csak a fák törzseit figyelitek. Mit láttok? – tette fel a kérdést.

– Azta! Tényleg, de jó! Az egész ilyen kékesszürkés színű! – fedezte fel – Péter.

– Ugye – ugye! – mosolygott hozzá az édesanyjuk.

Amikor leértek a tisztásra, megcsapta őket a menta illata. Látványnak is szép volt. Az út szélét málna és szederbokrok szegélyezték. Megálltak csemegézni belőle. Majd a Tájvédelmi körzetet elhagyva, lefelé haladtak egy kis ösvényen. Ahogy kiértek belőle, a gyerekeknek még a szájuk is tátva maradt a látványtól, ami eléjük tárult.

Ez a sárkányrepülősök kifutó helye volt, azért hívták sárkányosnak. Páran éppen a sárkányrepülőjüket szerelték össze. Ott maradtak egy kis ideig és várták, hogy futnak ki.

Egy fa rámpa vezette őket a szakadék felé, addig gurultak a lejtőn egyre gyorsuló tempóban és a végénél, a szél örvénye felemelte őket. Elbűvölő látvány volt, ahogyan vitorláztak fent a levegőben.

– Ó, micsoda élmény! – kiáltott fel Kitti.

Amikor mind elmentek, édesapjuk elővette a távcsövet. Az egész völgyre rá lehetett látni, benne a falukat fel lehetett ismerni szabad szemmel is, de a távcső körbe – körbe járt. Miután kigyönyörködték magukat, visszaindultak az önkiszolgáló étteremhez ebédelni.

Kint fogyasztották el az ebédjüket a teraszon, hogy közben csodálhassák a pazar tájat és élvezzék a jó hegyi levegőt. Ebéd után még tettek egy kisebb túrát a Som bokor felé.

A Tájvédelmi körzet kis tisztásáig ugyan az volt az útvo-nal, csak itt elfordultak balra a sárga színű vonaljelzésre. Sűrű, hatalmas fák között vitte az ösvény őket. Rengeteg taplógombát láttak. Ezek a gombafajták a fatörzsére nőnek rá, nagyon szépek, leginkább kagyló alakúak.

Az édesapjuk a séta közben elmesélte a gyerekeknek, hogy ezekből készítik az úgy nevezett taplósapkákat vagy más dísz tárgyakat. Egy kis darab ott feküdt a földön. Péter felvette, hogy közelebről is megnézzék. Nagyon meglepődött, mert méretéhez képest, módfelett nagy súlya volt. Nagyon sűrű és szinte kőkemény.

Amikor kiértek az ösvény végéhez, félkörívben tárult eléjük a környék meghitt szépsége. A mátraházai sí sánctól is lehetett látni, ami Magyarország legnagyobb sí sánca. Régen még világbajnokok is versenyeztek itt.

Azóta sajnos már az enyészeté lett, régen nem használják.
Ettől függetlenül nagyon szép volt a kilátás.

Péter és Kitti csodálatos élményekkel gazdagodtak
a hétvége folyamán. Megéreztek a Mátra hívószavát.

Elhatározták, hogy máskor is eljönnek erre a csodálatos
helyre.

Debrecen, 2020. 09. 29.

BALJÓS FOGADÁS

Az 1850 – es években történt egy kis faluban, ahol a többség gyűlölte az osztrákokat. Fanni gyönyörű fiatal lány volt, talán a legszebb. Sokan úgy is hívták a háta mögött, hogy a falu szépe.

Jó módú családban élt, de nem a prominensek közé tartoztak. Szigorú nevelést kapott és akkoriban az erkölcsi tisztaság ért a legtöbbet. Nyilvánosan nem találkozhattak egyedül férfiakkal, csak gardedámmal. Legyen ez rokon, vagy szolgáló lány.

Fanni ebéd utáni időszakban szeretett a parkban sétálgatni, legtöbbször az unokanővére kísérte el. Beszélgettek, jókat derültek. Nem messze a fogadó teraszán osztrák katonák üldögéltek, kártyáztak és iszogattak.

A lány hozzászokott, hogy megcsodálják és bókolnak neki, azonban rá sem hederített. Sőt, amikor osztrák katonát látott még a fejét is elfordította. Udvarlója akadt volna bőven, de kivárt. Sokan ezért rátartinak is gondolták. Pedig csak nem akart az első férfi karjaiba omlani. Az unkanővére, Bella mondogatta is neki, hogy addig válogat még a végén vénlány marad. Azonban Fanni elintézte egy kaján mosollyal és nevetéssel.

Florian főhadnagy, a bajtársaival rendszeresen tartózkodott a fogadó teraszán. Bosszantotta, hogy még a köszönését sem fogadja. Persze a többiek emiatt tüzelték. Nagyon tetszett neki a lány.

– Florian! Kár a gőzért, ezt a lányt sosem fogod megszerezni – mondta az egyik.

– Hallottam, hogy utálja az osztrák katonákat, már csak ezért sincs esélyed – mondta a másik.

– Túl büszke, nem fogadja senki udvarlását – szólalt meg a harmadik is.

– Már pedig, lehetetlen nincs! – vágta rá Florian tüzesen.

– Na, ha ilyen biztos vagy benne, akkor mersz - e fogadni velünk?

– Merek! – válaszolta határozottan.

A fogadást szent és becsületbeli ügynek tartották.

– No..., mennyi időt kérsz az meghódítására?

– Egy hónapot adjatok nekem.

– Rendben! Köteles vagy nekünk beszámolni a hódítás eredményeiről – kötötték ki a fogadásnál.

– Megegyeztünk! – kezek csapódtak egymásra.

A bajtársai, csak mosolyogtak rajta.

– Hát..., erre igazán kíváncsi leszek – szólalt meg az egyik.

– Floriant imádják a nők – tette hozzá a másik.

Délceg férfi volt és igen megnyerő a stílusa. Bella szívesen viszonzta egy mosollyal a köszöntésüket.

– Bella! Nem szégyelled magad? Ők osztrákok – szólt rá Fanni.

– Na és? Nézd inkább te is milyen sudár férfiak. Az egyik az különösen figyel téged. Biztosan tetszel neki.

– Nem érdekel! Tudod, hogy ellenségeink.

– Hm..., nekem ugyan nem! – válaszolta hetykén.

– A szüleim, ha tudnák, el sem engednének veled.

– De, nem tudják – szólalt Bella nevetve.

– Mára elég is volt, menjünk haza – kérte Fanni.

– Rendben, ahogy akarsz.

Florian észrevette, hogy a másik lánnyal könnyebben szóba elegyedhet. Gondolta, majd rajta keresztül közelebb kerül Fannihoz.

Bella késő délután már egyedül sietett hazafelé. A főhadnagy, rögtön utána szegődött.

– Bocsánat kisasszony a merészségemért, de elkísérhetem egy darabon?

A lány végig mérte, elmosolyodott.

– Hát, ha éppen erre visz az útja – válaszolta kacéran.

– Florian vagyok – mutatkozott be.

– Bella – válaszolta a lány.

– Láttam, hogy délután egy nagyon csinos hölgygel sétáltak. Talán a barátnője?

– Nem, a kuzinom.

- Lenne kedves és elárulná nekem a nevét?
- Fanni. Látom nagyon érdekli.
- Bocsásson meg, csak szeretnék vele megismerkedni.
- Hát..., azt hiszem az nem lesz könnyű.
- Szeretem a kihívásokat.
- Köszönöm, hogy elkísért, én megérkeztem.
- Szívesen tettem.

Bella másnap elmesélte Fanninak, hogy a főhadnagy komolyan érdeklődött utána. Ám, a lányt ez hidegen hagyta. Bár legyezgette a hiúságát, de továbbra sem törődött vele. Már egy hét eltelt és Florian nem jutott közelebb a lányhoz. Mindig kedvesen, mosolyogva köszöntötte, de hiába. A bajtársai persze cukkolták és kinevették, hogy ilyen nagy fába vágta a fejszéjét. Már kezdte szégyelleni magát és megbánta a fogadást. A becsület szó azonban kötötte. Pár napra a fővárosba kellett utaznia.

Fanni azt vette észre magán, hogy hiányzik a főhadnagy figyelmes köszöntése. Bella megbetegedett, így kivételesen az egyik nap egyedül sétált a parkban. Florian visszatért és épp a parkon keresztül haladt a fogadó felé. A lány egy apró kis gödörben megbotlott és a főhadnagy rögtön a segítségére sietett. Átkarolta és megtartotta, hogy el ne essen. Hosszasan néztek egymás szemébe.

Floriannak eddig is nagyon tetszett a lány, de most a pillantása a szívéig hatolt. Fanni megenyhült iránta. Erős karjaival, ahogyan megtartotta szeretetteljes érzés vett erőt rajta. Sokszor a gondolataiban járt és alig várta, hogy újra láthassa. Már fogadta a férfi köszönését.

Sokat gyötrődött, hiszen a tudatával megvetette, míg a szívével ellenállhatatlanul szerette.

Ez az érzés mindkettőjükben napról – napra erősebb lett. Flórian már elérte, hogy udvarolni járt Fannikéhez. Halálosan szerelmes lett belé. Tiszta, szenvedélyes érzések kötötték hozzá.

Lelkében, azonban a szégyen hatalmas vihara dúlt. Átkozta magát a fogadásért. Nem tudta mitévő legyen. A bajtársainak félt őszintén beszámolni. Írtózott attól, hogy Fanninak ilyen megaláztatásban legyen része. Azonban kötötte a becsületszó és gyűlölte magát ezért a tettéért. Egyik este, amikor elkészönt a szerelmétől, kiment a parkba és főbe lőtte magát.

Odaátról már látta, hogy a könnyelmű fogadásával, milyen mélyre sodorta magát. Szeretteinek mekkora szívfájdalmat okozott tetteivel.

Debrecen, 2023. 09. 13.

EL CAMINO HISTÓRIÁJA

Az El Camino spanyol neve Camino de Santiago. Id. Szent Jakab apostol Spanyolország védőszentje és védelmezője. Ezért Szent Jakab – útnak is nevezik a zarándokok. A Kelta időkben a Tejút szimbóluma is volt.

A mai zarándokút a Santiago de Compostela székesegyházába vezet, mivel Id. Szent Jakab apostol földi maradványait őrzi. Egyre többen indulnak el erre a zarándokútra. A magukat vallásosnak tartó embereken kívül, azok is, akik keresik önmagukat és különböző kérdéseikre keresnek választ. A hosszú gyalogló út során ugyanis, mindenki közelebb kerül önmagához és Istenhez.

Miért olyan különleges ez a Szent Jakab – út? Ehhez meg kell ismerni Id. Szent Jakab apostol életét.

Betszaidába született, az idősebb nevet kapta, a megkülönböztetés miatt az Alfeus fiától Ifj. Jakabtól. Az Id. Jakab, János testvére, Zebedeus és Szalóme fia.

Apjától örökölte a mesterséget halászatból éltek. Éppen a hálójukat javították, amikor Jézus elhívta őket. Péter, János mellett Id. Jakab a harmadik, akinek Jézus különleges feladatot szánt.

Péter az egyház szikla alapja, János a szeretett tanítvány, Jakab az első vértanú az apostolok közül. Kiváltságos helyzetekben, Jézus csak hármukat vette maga mellé. Így olyan élményekben is volt részük, mely kilenc társuknak nem adatott meg.

Jakab robbanékony természetű, de jóságos férfi volt. Amikor az egyik alkalommal a Szamariaiak nem akartak szállást adni, öccsével együtt felháborodva, így szóltak; „Uram, ha akarsz, lehívjuk az égből az Isten nyilát, had pusztítsa el őket.” Jézus ezért elnevezte őket „mennydör-gés fiainak”. Jakab odaadóan várta Isten országát, hite rendíthetetlen maradt.

Szalóme asszony leborulva Jézus előtt kérte, hogy fiai kö-zül az egyik a jobbján a másik a balján üljön majd orszá-gában. Erre Jézus így szólt; „Nem tudjátok mit kértek. Tudtok - e inni abból a kehelyből, amelyet majd én iszom.”? – „Tudunk” - felelték. A Mester így folytatta; „A kehelyből fogtok ugyan inni, de a jobbra és balra ülést, nem az én dolgom adni. Az azokat illeti, akinek Atyám szánta.” A többi tíz tanítvány ezt hallván megneheztelt rájuk. De Jézus így szólt hozzájuk; „Aki nagyobb akar lenni közületek, szolgátok lesz, aki első akar lenni, rab-szolgátok lesz. Az ember fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja vált-ságul sokakért.”

Id. Jakabban jó talajra hullottak a Mester szavai. Jézus feltámadása után Judeában, Szamariában hirdette Isten igéjét, sokakat elvezetett a keresztény hitre. Ő lett a Jeru-zsálemi egyház püspöke.

Valóban ivott az Úr kelyhéből az egyház oszlopa volt. Ag-rippa király, amikor az egyházra támadt, elsőként Id. Ja-kabot végezte ki lefejezés által. Ő lett az első vértanú az apostolok közül.

Az őt őrző katona látva hitét, állhatatosságát, kérte; bo-csásson meg neki.

– „Béke legyen veled” – válaszolta és megcsókolta.

A lefejezést követően a kísérő katona is kereszténynek vallotta magát és mellé térdelt. Ezért Agrippa őt is lefejeztette.

Nem engedte eltemetni, ezért a tanítványok a holttestét ellopták. Márvány szarkofágba tették, majd egy hajóra rejtették. A hajót elfelejtették parthoz kötni. Így a víz elvitte Hispániáig, a mai nevén Spanyolországig.

Itt temették el, egy csillag jelezte sírját, nagy fény vette körül. Ezért a helyet Csillag mezejének nevezték el. A megtalált sírt, nagy tisztelet övezte. Kis kápolnát építettek felette.

II. Alfonz asztúriai király ezt kibővítette, azonban az arabok lerombolták, de megkímélték a sírt. Ezen a helyen épült a bazilika, mely ma is áll. Szent Jakabot a legjóságosabb, legerősebb pártfogóként tisztelik.

A mai napig egész Európából százezrek zarándokolnak sírjához. Így lett a zarándokút neve Szent Jakab út, azaz El Camino.

Ez a különleges zarándokút, már sok író megihletett és filmek is készültek róla. Valóban nagyon mélyreható érzések kerülnek felszínre az út során. Maga Id. Szent Jakab missziós útjának ereje lengi át az egész szférát. A hit, szeretet és reménység végig vezeti az úton járókat. Sokan gyógyulnak meg ez idő alatt, vagy éppen a káros szenvedélyüktől szabadulnak meg. Feltöltődnek egy olyan jóval magasabb rezgésű energiával, amely más fókuszról ad rálátást, az életükre.

Debrecen, 2023. 09. 08.

A RAFTING TÚRA

Manfred és Sabine, Ausztriában élnek Salzburgban. Az egyetemi éveik alatt már összeházasodtak. A férfi építésznek tanult. A lány túrizmussal foglalkozó iparágat célozta meg.

A tanulmányaik után szakmájukban helyezkedtek el. A közös lakásukat együtt tervezték és boldogan éltek. Nagyon sokat kirándultak, túráztak a hegyekben és a vadvízi evezés külön hobbi volt számukra. Télen a síelésnek hódoltak.

Néhány év elteltével a családalapítás gondolata foglalkoztatta őket. Sabine két fiúval örvendeztette meg férjét az évek során. Tobias és Thomas névre keresztelték őket. A srácok két év korkülönbséggel születtek. Szorgalmas jó tanuló gyermekek voltak. Kiskorukban már hozzászókat-ták őket a különböző hobbiikhoz.

A tanév elteltével, nyári kirándulást terveztek a Salza folyó partjára. Négyszemélyes sátorban aludtak és a környéken túrázgattak. A víznek lenyűgözően szép smaragd-zöld színét, a vad hullámok fehér habjai csipkézték. A fiúknak nagyon tetszett ez a szabad nomád élet. Szalonnát sütöttek, slambucot főztek bográcsban. Énekelgettek az esti tábortűzél.

Tobias és Thomas már régen kérelték az apjukat, hogy kipróbálhassák a vadvízi evezést is. Manfred nem engedte, mivel úgy gondolta, hogy nem elég nagyok hozzá. A mostani kirándulás, azonban éppen megfelelt erre a célra is.

- Sabina, te mit gondolsz róla, hogy levezzünk?
- Én még féltém a gyerekeket.
- Tudod milyen régen kérlelnék a fiúk. Már elég nagyok hozzá szerintem, hogy kipróbálják. Itt úgy látom ez a szakasz éppen megfelelne kezdetnek. Nem annyira vészes.
- Hát..., nem is tudom.
- Inkább velünk szerezzék meg ezt az élményt, mint nélkülünk.
- Jó rendben van, csak ellenőrizd a felszereléseket és a mentő mellényeket.
- Köszönöm édesem, jobb feleségem nem is lehetne – mondta nevetve, majd átölelte és megcsókolta.

Reggeli után összekészülődtek. A srácok kimondhatatlanul boldogok voltak. Az idő is kiválóan alkalmasnak ígerezett a rafting túrához. Rettentően élvezték a gyerekek a folyó sebességét, ahogy a hullámok dobálták őket, hatalmas sziklák között. Óriási élményt nyújtott számukra ez a kirándulás. A hátralévő napokban még kétszer megtették az utat a fiúk nagy örömeire. A telefonban boldogan mesélték élményeiket a barátaiknak.

Az utolsó előtti napon a srácok kikönyörögték, hogy még egyszer had raftingoljanak. Manfrédnak nem volt ellenvétele, hiszen többször megtették ezt az utat és nem egy veszélyes szakasz.

– Én most nem megyek veletek, mert nagyon fáj a fejem. Azonban, mire visszajöttök készíték nektek ebédet – mondta Sabine.

– Rendben szívem, ahogy gondolod. Pár óra múlva itt vagyunk.

A gyerekek is búcsú csókot nyomtak édesanyjuk arcára, majd vidáman távoztak.

Az asszonynak kissé lelkiismeret - furdalása volt, hogy most nem ment velük. A fejfájásától szinte émelygett, így semmiképpen nem hiányzott neki a vadvízi evezés. Gondolta a finom étellel, majd kárpótolja őket. Elkészült a főzéssel időre és kicsit lepihent, mert a fájdalomtól már szinte szédült.

Arra ébredt, hogy két idegen férfi szólongatja.

– Asszonyom! – kiáltották.

Sabine, kibújt a sátorból, még alig tért magához. Két egyenruhás rendőr állt előtte.

– Kit keresnek?

Az egyik adatai alapján beazonosította. Majd bólintott a társa felé.

– Sajnos a férje és a gyerekek balesetet szenvedtek. Kérem jöjjön velünk. Be kell azonosítania őket.

– Mi történt? – kérdezte kétségbeesetten.

– Jöjjön, az úton mindent elmondunk, amit tudunk.

– Sajnos pontosan nem ismerjük a körülményeket. Telefonon kaptunk értesítést egy felborult csónakról. Odaérkezésünkkor három holttestet találtuk. Itt túl sok a szikla, az egyik felboríthatta őket.

-Valószínűleg az erős sodrás miatt nem tudtak kiúszni a partra – mesélte az egyik rendőr.

Sabinét az ájulás környékezte. A kórházba érkezésükkor nyugtatót kapott.

Magányosan élte további napjait. Az asszony annyira magába roskadt, hogy rövid idő múlva követte szeretteit.

Az öntudatra ébredés után a szellemvilágban látta, hogy miért kellett neki ekkora fájdalmat átélnie.

Előző életében a Liza nevet viselte és Németországban élt. A külső megjelenési formája hasonló volt. Riporterként dolgozott és rohant egyik helyszínről a másikra. Az autóúton nagy sebességgel haladt egy másik város felé. A harmincas éveit taposta, egyedül élt. Útközben az egyik kanyarnál lecsúszott a telefonja az ülésről. Már kijött a kanyarból és lehajolt érte, mert megszólalt éppen. A kormány kissé elfordult, amikor felnézett már frontálisan ütközött a vele szemben haladó járművel. A másik járművet egy férfi vezette és két fia ült a hátsó ülésen. Mindhárman elhaláloztak a baleset következtében. Lizát kórházba szállították, majd később felépült.

Egész életében nyomasztotta a baleset, melyet ő okozott a figyelmetlenségével. A természet törvénye és a szellemi törvény, ok – okozatként maradéktalanul visszahat. Ebben az életében végig kellett élnie azt a fájdalmat, melyet ő okozott, annak az asszonynak, aki elvesztette férjét és két fiú gyermekét a karambol során.

Debrecen, 2023. 09. 21.

PÉTER KIRÁNDUL

Péter szülei úgy tervezték, hogy hétfőre felmennek a családdal Kékestetőre kirándulni. Meleg nyár volt és vágytak a hűvös erdei levegő után. Jó programnak ígérkezett egy hosszú hétvége. Pénteken késő este értek a szállásra. Gyönyörködtek az égbolt csillagösvényében. A városból ezt nem látni.

Másnap reggel nyolc órakor már ott várakoztak az étkező előtt, hogy kinyisson. Nemsokára be is mehettek, svédasztalos reggeli várta őket. Evés közben megbeszélték a napi programukat.

Káprázatos napsütéses idő volt, tiszta derült ég, bár kissé még hűvös a levegő, de túrázáshoz éppen jó. Reggeli után nem sokkal elindultak a közeli forrásokat felkutatni.

– Itt van nem messze a Disznós – forrás, a piros színű vonaljelzésen kell menni, először odamegyünk és mindenki megtöltheti a kulacsát forrásvízzel – mondta az édesapja.

Ő ment elől, hogy mutassa az utat. Kis idő múlva letértek balra egy kis ösvényre, amely lefelé vezetett. Hirtelen megállt és az ujját a szájához emelte. Csندre intette a családját, miközben lefelé mutatott.

Egy ős csapat volt ott, éppen a forrás vizéből oltották szomjukat. Igazán pazar látványt nyújtottak. Megtorpannak és csak csendben nézték őket. Egy perc és már el is illantak az erdő mélyébe. Tovább folytatták útjukat lefelé egy keskeny ösvényen.

Jobbról egy meredek sziklafal, majd a baloldalon szakadék, szerencsére nem volt mély, de azért óvatosan kellett haladni.

A sziklát vastagon, meseszép zöld, dús moha borította. Kitti, a húga meg is simogatta, majd felkiáltott.

– Olyan, mint a maci bunda! – simogassátok meg ti is, de csak óvatosan!

– Tényleg, nagyon kellemes érzés – válaszolta Péter.

Ahogy tovább haladtak az út alján jobbra egy fa tövénél hatalmas természet hangya kupacra hívta fel a figyelmüket édesapjuk.

– Nézzétek ez már húsz évvel ez előtt is itt volt és az óta csak nőtt.

Álmélkodva nézték, hogy egy méter magas is lehetett talán. A hangyák legalább egy centisre megnőttek. Sokáig nem állhattak körülötte, mert rögtön rájuk másztak. Nem győzték leseperni magukról.

A Disznós forrás, ki volt építve, könnyen meg tudták tölteni a kulacsukat. Magával ragadó az egész táj, hatalmas meredek sziklafalak és sűrű fák lombjai szédítően lenyűgöző látványt nyújtottak. A fenyő illata járta be az egész környéket.

Ezután visszamentek a főútra, a piros jelzésre és ott sétáltak tovább az erdő belseje felé. Kellemes hűvös és tiszta volt a levegő, melyből jó nagyokat lélegeztek be. A Nap már magasan járt. A fák lombjai között csak egy - egy fénysugár sütött be.

Tovább sétálva, éppen egy ritkább részhez érkeztek. Itt a tiszta kék égbolt kikandikált a sűrű fák közül.

Ekkor meglátták, hogy két sas köröz a levegőben kicsit távolabb, majd eltűnik. Megálltak és csendben mozdulatlanul vártak.

Újabb két sas vitorlázva repült visszafelé. Fantasztikus élményt nyújtottak.

Egyszer csak Kitti elkezdett hátrálni szép lassan óvatosan. Péter kérdően nézett rá. A húga fejével a közeli viszonylag alsó ágra mutatott. Annyira az égboltot figyelték nem veték észre közben, hogy egy sas ült az ágra és figyelte őket. Óvatosan megfogta az édesapja vállát és a fejével jelezte neki. Ő bólintott és intett, hogy szép lassan induljanak el visszafelé.

– Hú, kicsit félelmetes volt ilyen közlőről! – szólalt meg Péter.

– Valószínű ott lehetett a fészük a közelben és a fiókákat jöttek etetni, egyben védelmezték is, mert nem ismerték a szándékainkat – válaszolta az édesapja.

Dél elmúlt, így fel sétáltak a hegycsúcsra, az önkiszolgáló étterembe ebédelni.

– A természet lélegzetelállító és nagyon kellene rá vigyázni, hogy ez így is maradjon – szólalt meg Péter édesanyja.

– A Mátrában hatalmas területek vannak kijelölve Tájvédelmi körzetnek azért, hogy semmilyen beavatkozás ne zavarja meg a Mátra eredeti állapotát és ne tudjon természeti károkat okozni.

Az északi sípályáról fantasztikus kilátás nyílik. Tiszta időben még a Magas – Tátra havas csúcsai is látszanak – folytatta édesapja.

Ebéd után Kitti hintázott egy kicsit és csodálták a festői kilátást. Shoppingoltak a pavilionsoron, majd felmentek a TV – toronyba. Pompás panoráma nyílt körbe a tájra. Visszafelé az úton jobbra letértek a sárga színű, kör alakú presszóhoz.

Itt egy hatalmas terasz volt, mely a déli sípályára engedett ragyogó kilátást. A gyerekek egy – egy jégkrémet kaptak a szülők pedig kávéztak. Élvezték a friss levegőt és a pazar látványt, ami a szemük elé tárult.

Később a Szanatórium parkja felé vették az irányt. Szépen kialakított terület a pihenni vágyóknak. Ezen keresztül haladva, ismét a piros jelzésű turista útvonalon mentek tovább. Ugyanis onnan vezet az út a Pezső forrás felé. Úgy száz méter után jobbra nyílik a zöld színű túraútvonal.

– Mostantól viszont, csak a zöld színű vonaljelzéseket figyeljétek gyerekek. Ezek első sorban a fán vannak, de ahol nincs megfelelő közelségben, ott az alkalmas kőre is szokták festeni – hívta fel a figyelmet az édesapjuk a tájékozódásra.

- Nagyon fontos, hogy ha nem láttok jelzést, akkor ne menjetek tovább, nehogy eltévedjétek az erdőben, mert az könnyen megesik. Ilyenkor vissza kell menni a következő jelzésig és ott tájékozódni – folytatta az édesanyjuk.

Ezen a túraúton, még sűrűbb és sötétebb az erdő. Hiába sütött a Nap ezerrel, olyan szürkület volt, mintha már legalább este öt óra lenne.

Teljesen más hatást gyakorolt rájuk ez az erdő rész. Jobbra – balra hegyoldal, ahogyan emelkedik majd lankásodik. Ezáltal más minőségű a levegő is.

– Már nemsokára ott vagyunk, jobbra lefelé keressétek a forrást, mert nehéz észrevenni és a kulacsot is majd itt megtölthetitek, ha szükséges – szólalt meg édesapjuk.

Alig emelkedett ki a földből, de kővel körbe, kiépített forrás volt. Kicsit megpihentek és fotózkodtak. Ezután tovább folytatták útjukat a Vályús – kútig, ami eléggé romokban hevert.

Így visszafordultak és egy erdei kocsi úton sétáltak tovább a piros színű turistaút felé. Ahogy rákanyarodtak a piros jelzésre, Péter édesapja hirtelen megállt és intett, hogy maradjanak csendben. Először csak azt látták, hogy mozog a bokor és valami nagy testű állat lehet. Ekkor előbukkant hatalmas agancsával, egy jól megtermett csodaszép szarvas. Egy pillanatra ő is megállt, majd hátat fordított és elsomfordált.

Rövid ideig még vártak, hogy távolabb menjen a szarvas, majd elindultak visszafelé. A parkban ismét megpihentek és a gyerekek nagyon élvezték a mókusok etetését. Besötétedés után felmentek a szobába, hogy lepihenjenek.

Debrecen, 2020. 02.18.

A HEGYMÁSZÓK

Sebastian, a Pireneus hegység lábánál nőtt fel az Andorra nevű városban. A szülei hamar elváltak, ő az édesanyjával és húgával maradt. Szegényesen éltek, nehéz gyermekora volt.

Édesapjára alig emlékezett, ami megmaradt belőle, hogy folyton veszekedtek az édesanyjával. Az ittasság különböző fokainak hatása alatt állt állandó jelleggel. Nem látott maga előtt igazi férfi példaképet. Ez arra ösztönözte, hogy az erő és a bátorság domináljon jellemében.

A legodaadóbb és legdrágább anyai szeretet sem tudta ezt pótolni számára. Hamar el kellett mennie dolgozni és munka mellett végezte a további tanulmányait. A szabadidejét túrázással és hegymászással töltötte. Egyszerűen imádta a természetet.

Édesanyjával és húgával szoros, szeretetteljes kapcsolat alakult ki, hiszen tudták, hogy csak egymásra számíthatnak. Sebastian eleinte kisebb túra csoportokat vezetett, majd egyre inkább a hegymászás lett az élete. A családja nagyon féltette, de a fiú elhivatott volt a csúcsok meghódításában. Barátai is ebből a társaságból kerültek ki.

Különösen közel állt hozzá Alan, aki orvosnak tanult és Diego a filozófus. Sokszor hármásban vállaltak különböző kisebb csúcsokat. Időnként velük mászott Lizzy, Alan húga, aki férfi szívet megdobogtató, csinos, bájos barna lány. Diego, nem is tudott neki ellenállni, azonban Lizzy nem vette komolyan a próbálkozásait.

Az ő lelkét Sebastian érintette meg, de titokban tartotta, mivel látta a fiú nem akar közeledni hozzá.

A három barát eltervezte, hogy neki indulnak egy magasabb csúcs meghódításának. A térkép előtt ülve szervegették az expedíciójukat, amikor Lizzy betoppant a szobába.

– Hát ti? Mi az újabb tervetek?

A srácok összenézett, nem akarták elárulni a lánynak. Lizzy, azonban ahogyan a térképre vetett egy pillantást rögtön tudta.

– Na, ne! Tényleg ki akartatok hagyni belőle?

– Ez veszélyes, húgi! Ide te nem jöhetsz velünk.

– Pont ezért! Nem gondoltátok, hogy nélkülem elmehettek! – majd leült közéjük és kezébe vette a szervezést.

A fiúk csak bámulták és nem mertek vele tovább ellenkezni. Egy hónap múlva már elindultak az első komolyabb megmérettetésre.

A terep elég nehéznek bizonyult. Az első szakasz után táborot építettek. Szerencsére az éjszaka nyugodt volt, így kipihenve kezdhették meg útjukat a következő táborhelyig. A Nap erősen sütött, de hideg szél nehezítette a haladásukat. Holt fáradtan, kimerülten érkeztek meg a következő szakaszhoz.

Hóból forraltak vizet és a meleg tea kissé felüdítette őket.

– Nézzétek ott egy szikla hasadék, nézzük meg talán jó lesz éjszakára – mondta Sebastian.

– Nem is tudom..., lehet jobb lenne itt a szabadban – szólalt meg Diego.

– Meglátjuk, menjünk – válaszolta Alan.

– Nem túl tágas, de biztonságosnak tűnik, nekem mindegy – mondta Lizzy.

– Maradjunk a sátonál, azért az kényelmesebb – tette hozzá Diego.

– Jó legyen, akkor gyorsan készüljünk el, mert hirtelen sötétedik – folytatta Alan.

Nehezen jött álom a szemeikre, de végül sikerült elszenderedniük. Hajnaltájban Sebastian halk morajlásra ébredt. Kiment a sátor elé, hogy megnézzze mi az.

– Lavina veszély! Ébredjetek! Gyorsan – gyorsan! Gyerünk a hasadékba – kiáltotta.

Alan gyorsan talpra ugrott, de a többiek sem késlekedtek. Sietve összekapták a holmijukat és rohantak a szikla bejáratához, ahogy csak bírtak. Diego megcsúszott és elesett. Sebastian hátra nézett és meglátta. Ledobta a felszerelését, majd gyorsan visszaszaladt Diegoért és felsegítette. Utolsó pillanatban értek a sziklához a hó már szinte a nyakukba zúdult. A bejáratot betemette a lavina. Összelpulva egymást melegítették.

Több óra elteltével, próbálták magukat kiásni a szikla hasadékból.

– Nem maradhatunk itt. Tovább kell mennünk. – mondta Alan, amikor kiértek.

– Diego, hogy vagy? Menni fog? – kérdezte Sebastian.

- Nem tudom..., eléggé fáj a lábam – válaszolta.
 - Had nézzem – kérte Alan.
 - Ez csúnya lett Diego. Ezzel nem jöhetsz tovább.
 - Gondoltam.
 - Mindjárt ellátlak.
 - Mit tegyünk? – kérdezte Lizzy.
 - Egyedül nem maradhat itt. Mégiscsak jó, hogy jöttél Lizzy – mondta mosolyogva Alan.
 - Te vagy az orvos, maradj te és én megyek tovább Sebastiannal – válaszolta.
 - Na arról ugyan szó sem lehet – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon a bátyja.
 - Egyébként vicceltem. Diegonak kórházban a helye, mindjárt szólok a hegyimentőknek, azonban amíg megérkeznek sem hagyhatjuk magára.
 - Alan, menjetek tovább nyugodtan és én megvárom a hegyimentőket. Később utánatok megyek, nem lesz gond – szólalt meg Sebastian.
 - Rendben, de későn már ne indulj el. A szikla hasadékban töltheted az éjszakát, ha úgy alakulna. Mi megvárunk a következő táborhelyen – válaszolta az orvos.
- Alan és Lizzy tovább indultak, hogy még sötétedés előtt eljussanak a következő táborhelyre. A hegyimentőknek igen sok dolga akadt a lavina miatt.

Így a várakozás hosszúra sikerült, Sebastian már nem tudott aznap a barátai után menni.

A testvérpár egy nagyon veszélyes szakaszhoz érkezett, csak igen lassan tudtak haladni előre. Alan elől mászott és Lizzy utána. A lány megcsúszott és a bátyja alig bírta megtartani.

– Alan! Vágj le!

– Azt már nem húgi tarts ki!

– Így mindketten lezuhanunk!

– Sebastian nemsokára utolér minket, csak tartsd magad, amennyire tudod!

A rádió nem működött, így a segítség kérés lehetetlenné vált. Lizzy a levegőben lógott, a fagy és a kimerültség miatt már az ájulás környékezte. Alan is alig tudta tartani magát. Alattuk egy hasadék tátongott. Hirtelen egy rántást érzett a férfi és sikítástól visszhangzott a táj. Mindketten a szakadékba zuhantak. Szerencsére egy szikla párkány megfogta őket.

– Lizzy! Lizzy! Térj magadhoz! – kiabálta Alan.

A lány nagyon lassan kinyitotta a szemét, de nem bírt mozdulni.

– Mi történt?

– Lezuhantunk, de egy kis párkány megfogott.

– Nem bírok megmozdulni.

– Jól van húgi, ne beszélj, csak maradj ébren.

- Veled mi van?
- Sajog mindenem, de ne aggódj.
- Alan! Vérzik a fejed!
- Jól van, mindjárt megoldom valahogy, de nagyon keskeny ez a hely.
- Így, nem fog minket megtalálni Sebastian.
- Bízz bennem. Kitalálok valamit.

Sebastian, korán hajnalban elindult a barátai után. Az idő barátságosnak tűnt, egészen jól haladt. Alannak nagy nehezen sikerült a hátizsákból elővennie a jelzőrakétákat. Egyet mindjárt ki is lőtt. Sajnos Sebastian ezt még nem vette észre, mivel távolabb járt a tőlük. Az orvos várt egy ideig, de nem történt semmi.

- Hol tarthat Sebastian? – kérdezte Lizzy.
- Nem tudom, ezt nem vette észre valószínű. Ha időben utánunk tudott indulni, már látnia kellett volna.
- Mi van, ha már el is hagyott minket?
- Ha nem talál a táborhelyen tudni fogja, hogy valami baj történt. A keresésünkre indul majd, csak tartsunk ki.
- Vajon milyen messze lehetünk onnan?
- Nem tudom húgi – válaszolta gondterhelten.

Minden perc óráknak tűnt. Sérülten és kimerülten várták a segítséget. Csak remélni merték, hogy nem jön túl későn. Alan elővette a második jelzőrakétát, hogy kilője, de fagyott kezéből kicsúszott és a szakadékba zuhant.

Egyetlen egy maradt és vége. Kicsit várt, megpróbálta rugalmassá tenni az ujjait, majd újra megpróbálta. Ezt sikerült kilőnie.

Sebastian a távolban egy rózsaszín füstfelhőre lett figyelmes. Tudta, hogy bajtársai bajban vannak. Az eddiginél is még gyorsabban igyekezett a helyszín felé. Rögtön értesítette a hegyimentőket és megadta a körülbelüli koordinátákat. Nem jött több jelzőrakéta, de úgy érezte már a közelükben lehet. Nem látta őket sehol. Ezért elkezdett kiabálni.

– Lizzy...! Alan...! – kiáltotta többször is.

Nem jött válasz, borzasztóan aggódott. A helikopter megérkezett és intett nekik. Rádió kapcsolatot felvették egymással.

– Én sehol nem látok embereket – szólt a pilóta.

– Itt kell lenniük a környéken – válaszolta Sebastian.

– Nem volt most lavina, hogy betemesse őket. Lejjebb megyek amennyire lehet – mondta a pilóta.

– Sebastian! Ott, tőled jobbra van egy szakadék. Talán lezuhantak. Én nem tudok már közelebb menni.

– Megnézem.

Óvatosan lépkedett és közben a nevüket kiáltozta. Nagyon halkán egyszer csak meghallotta.

– Se...bas...tian...!

– Szakadékba... zuhantunk...

– Itt vagyok a mentő egységgel tartsatok ki! – kiáltotta.

Sebastian a szakadék széléhez érkezett, de nem látott semmit sem, a hangot már közlelről hallotta. Tudta, hogy ott kell lenniük. Biztosította magát és hason próbált közelebb csúszni. A szikla széle takarta a párkányt. Egészen alá kellett hajolnia, amikor végre sikerült megpillantania őket. Látta, hogy nagy baj van, Lizzy nem mozdul. Alan a kezét erőtlenül emelte fel. Felvette a kapcsolatot a helikopterrel és beszámolt nekik a tapasztaltakról.

Nem messze sikerült leszállniuk, majd gyalogosan közelítették meg a helyszínt. Előbb Alant emelték ki, hogy jobban hozzáférjenek a lányhoz. Valószínűsítették, hogy neki gerinc sérülése lehet. Ezért hordágyat kellett leereszteniük, viszont nagyon keskeny volt a párkány. Veszélyes manővereket kellett végrehajtaniuk, mire sikerült Lizzyt kiemelniük. Kórházba szállították őket, ahol jó esélyük volt a felépülésükre.

Sebastian híven látogatta barátait. Diego, amikor értesült a balesetről teljesen oda volt. Felgyógyulását követően minden nap látogatta Lizzyt és bátorította a végleges gyógyulásáig. Időközben a szerelem lángjai elérték a lány szívét. Összeházasodtak és családot alapítottak. Alan a hivatásának élt és sosem nősült meg. Sebastian, nem hagyott fel a hegymászással. Később egy lavina betemette és fagyhalált halt.

Amikor átkerült a fátyolon túlra látta, hogy sokadik életét éli hasonlóképpen. Nem tudott feljebb emelkedni, mert hit nélkül nem lehet.

Debrecen, 2023. 09. 27.

PÉTER SIROK VÁRÁNÁL

Péter családja nagyon jól ismerte a Mátrát. Imádták a friss hegyi levegőt és a lenyűgöző tájakat. Egy hosszú hétvégén ismét elhatározták, hogy odamennek kirándulni. A Siroki vár volt most az elsődleges célpontjuk.

Ahogy közeledtek felé, mesébe illő látvány tárult a szemük elé. Egy magányos hegycsúcson a Siroki vár falai emelkedtek a magasba. Ez a Mátra legnagyobb várromja, festői környezetben. Egy sziklatömb belsejébe vájták és tetejére építették a vár felső részét. Korábban várromként tartották nyilván.

Az állami tulajdonba kerülés után 1994 – ben a nemzeti örökség részévé nyilvánították. Ezt követően pedig felújításra került. Hatalmas területen fekszik egy alsó és felső várrésze oszlik. Fentről fantasztikus panoráma nyílik a környékre és a hegy gyomrába vájt, szerteágazó alagútrendszer nagyon izgalmas. Az erődítmény legősibb része a felső várban található lakótorony, erre épült az öregtorony, amely az őrség lakhelye volt.

A gyerekeknek a Barát és Apáca sziklának nevezett, két egymástól távolabb, magányosan álló szikla alakzat tetszett a legjobban, amely a vár tetején áll. Az idők során több legenda is fűződött a várhoz.

A legismertebb, hogy itt a sziklás várhegyen állt az öreg tündér, Darnó vára. Vele élt szépséges tündérlánya, a halhatatlan Tarna. Nagyon féltette lányát, mindentől és mindenkitől, nem mehetett a várfalán kívülre. Azonban a kíváncsiság erősebb volt a szigornál.

Így a tiltás ellenére Tarna szarvassá változva elhagyta a várat. Éppen akkor járt arra egy deli Bodony vitéz, aki amikor meglátta a gyönyörű szarvast rögtön kilőtte rá nyilát. De a nyíl lepattant a szarvasról. A vitéz utána eredt és már a harmadik nyila is lepattant róla, amikor a varázsereje megtört. Ezzel visszaváltozott gyönyörű tündérlánnyá. A fiatalok rögtön szerelmesek lettek egymásba. Amikor ezt a király meglátta, irtózatossá haragra gerjedt. Megfogta az íját és rálőtt Bodony vitézre. Tarna saját testével védte szerelmét, így a bűvös nyíl átdöfte mindkét szerelmes szívét. Azon nyomban kővé változtak mindketten. Azóta áll ott e két kőbálszobor a hegygerincen. Darnó király megbánta tettét és felkiáltott, folyton csak ezt hajtogatva, hogy „sírok, csak sírok”! így, lett e hely neve Sirok.

A hatalmas kalandozás után és élményekkel tele elindultak tovább Recsk irányába. Itt a község melletti kőbánya közelében működött a recski kényszermunkatábor, ami sajnos elég hírhedt volt. Bírósági ítélet nélkül hurcoltak ide fogvatartottakat a társadalom minden rétegéből. Minimális létfeltételek között, folyamatosan dolgoztatták őket. Sokszor vad kegyetlenséggel kínozták vagy éppen éhezettették a foglyokat. Mindenkinek megvolt a saját története, hogy miért került Recskre a régi nemességből.

Majd 1953-ban nyomtalanul megsemmisítették. A feltételezett helyén 1996-ban emlékhelyet létesítettek. Akik 1953 szeptember végén élve tudták elhagyni a tábort, mindenkinek titoktartási nyilatkozatot kellett aláírnia. Senki sem beszélhetett a táborban történelekről. Az ismert jelszó az volt, hogy „Hallgatsz a sírig, vagy te kerülsz a sírba!”

A rendszerváltást követően, az egykori rabok visszaemlékezései alapján állították helyre egyes részeit a tábornak, hogy Recsk örök mementóként szolgáljon az utókor számára.

Nagyon nagy hatást gyakorolt rájuk látványa a tábornak és az, hogy valaha nem is olyan túl régen, mindez megtörténhetett. Kicsit lehangolóan, de tovább folytatták útjukat, a Vörösmarty Turistaház felé.

A kocsit a parkolóban hagyták és lelkesen indultak neki a piros színű keresztjelzésen a Pisztrángos – tó felé. Időközben nagyon meleg lett. Az út, hol az erdő sűrűjében a jó hűvösben, hol a tűző napon, kint a kocsiuton vezetett. Bár ettől volt izgalmas a túrázás. A Pisztrángos – tóhoz érkezve szépen kialakított szalonnasütő hely és menedékház fogadta őket. Ez egy kisebb tó, ami valószínűleg a jégkorszak felmelegedési szakasza óta létezik és 667 méteres tengerszint feletti magasságban. Ilyen keletkezési múlttal rendelkező állóvizet általában, a nagy víztisztaság jellemzi, mely a pisztráng életfeltételeinek egyike. Innen származik a neve is. Ma már az elmocsarasodott állapota miatt, évek óta nem élnek benne halak.

– Gyertek, menjünk tovább egy kicsit, a Petőfi – forráshoz, ahol megtöltheti mindenki a kulacsát – szólalt meg édesapjuk.

A kiépített forrás tövétől, egy hosszú fatörzsből volt vályúforma készítve, aminek végén folyt ki a víz.

– Ez de érdekesen van kialakítva – jegyezte meg Péter.

– Én el sem érem – tette hozzá Kitti.

– Hagyd csak majd én megtöltöm neked – válaszolta az édesanyjuk.

Péter rögtön csinált pár fotót, majd miután mindenki megtöltötte a kulacsát mentek tovább.

– Most elmegyünk Mátraszentimrére és megmutatom nektek a három falu templomát – mondta édesapjuk.

– Ez azért érdekes, mert az egri érsek úgy határozott, hogy a három falunak közös templomot épített. Mivel nem tudtak megegyezni, hogy hol épüljön fel. A három falutól, Mátraszentimre, Mátraszentistván és Mátraszentlászlótól egyforma távolságra, végül természetkőből építtette meg – folytatta az édesanyjuk.

– A védőszentje Szent István király – tette hozzá édesapjuk.

Kis hegyi faluk, de kedvesek az emberek. A templom sajnos zárva volt, így csak kívülről tudták megnézni. Nem sokat időztek itt, tovább mentek Fallóskútra. Itt egy mesés kápolna áll, mely zarándokhely is egyben. Környezetében gyönyörű park, stációkkal, szobrokkal, kegyhelylyel.

– A monda szerint, egy Hasznosi Klára nevű asszonynak többször is megjelent a Szűzanya. Kérte tőle építse ki a forrást ott, ahol megmutatta neki, az emberek gyógyulása érdekében. Ennek a forrásnak kiépítésében férje is segítségére volt. Majd később egy kis kápolnát is építettek mellé. Az évek során folyamatosan bővítették az építményt és szabadtéri oltár is épült hozzá – mesélte gyermekeinek az édesapa.

– Fallóskút sajátossága még az is, hogy 2011 – ig haláláig, itt élt Magyarország egyetlen fő állású remetéje, Szél Sándor Paszkál, aki mindig szívesen mesélt az odalátogatóknak a zarándokhely történetéről – tette hozzá édesanyjuk.

Az úton a kegyhely előtt több pavilon is állt, melyekben különböző kegytárgyakat, képeslapokat, gyertyákat és Hasznos Klára néniről egy kis könyvecskét is lehetett kapni. A család szétnézett és vásárolgattak maguknak egy – egy kis emléket.

Elindultak Galyatetőre, de útközben egy helyen megálltak, több kocsi is volt ott éppen. Ugyanis pazar kilátás nyílt az egész völgyre és környékére. Félkörben a hegyoldalon végig pompás panoráma látványát nyújtotta.

Először a galyatetői kápolnát nézték meg, ami a két világháború között épült. A kápolna igazi sajátosságát az adja, hogy a bejáratától balra emléktáblán olvasható, Kodály Zoltán a templom közelében komponálta a Csendes misét. Az egyik legnagyobb magyar zeneszerző, aki igen gyakran pihent meg Galyatetőn.

Tovább mentek a Galya – kilátóhoz, ahonnan gyönyörűséges kilátás nyílt körbe. Madártávlatból lehet rálátni a Mátra, a Bükk és a Tátra hegyvonulataira.

Innen elmentek a Pizskés – tetői Obszervatóriumhoz. Itt működik Magyarország legnagyobb, tudományos megfigyelésre használt távcsöve és ez a legjobban felszerelt csillagászati megfigyelőhely. Alapvetően ez egy kutató állomás, de sajnos csak kívülről tudták megnézni.

A nap már a horizonton állt. Sok élménnyel telve indultak haza. Szívükbe zárták a kellemes kirándulásaikat a Mátrában.

Debrecen, 2020. 07. 19.

AZ ÁPOLÓ

Arthur, Franciaországban élt az 1800-as évek táján. Gazdag családba született és férfi ágon, mindenki nagy kártyás volt. Az ükapja még a házukat is elkártyázta. Édesanyja egyedül nevelte fel, mivel az édesapja az adósságai miatt az öngyilkosságot választotta.

Helyes, jóvágású fiatalemberré növekedett. Nagy szoknyavadász hírében állt és ő is rabja lett a szerencsejátéknak. Jól fizető szakmája és állása volt. Eleinte csak kicsiben játszott, de az idő múlásával egyre jobban belemerült.

Édesanyja visszafogta volna, de a már felnőtt férfira nem tudott nagy hatást gyakorolni. Gondolta, ha megnősül a család talán távol tartja az efféléitől. Nem is kellett sokáig várnia, mert a szomszéd kisvárosban élő gyönyörű Palomába szerelmes lett a fia.

Talán egy évig udvarolgatott, majd elvette feleségül és családot alapítottak. Arthur úgy tűnt, hogy megváltozott. Felé se ment a kártyás társaságnak. A családjának élt és becsületesen dolgozott. Imádta feleségét és kislányát. Távol tartotta magát minden szerencsejátéktól, hiszen tapasztalta, hogy ez mivel jár.

Paloma vallásos nevelést kapott és templomba járt. Sokat beszélt Arthurnak Istenről, de a férfit hidegen hagyta.

– Drágám, én nem szólok érte, hogy templomba jársz. Azt sem bánom, hogy a lányunkat így neveled. Azonban engem hagyj békén ezzel kérlek.

– Kedvesem, legalább egyszer gyere el velünk a templomba.

– Nem! Megmondtam!

A férfi hajthatatlan volt. Paloma elszomorodott.

– Nem iszok, nem kártyázok, nem rohangálok más szoknyák után. Becsületesen dolgozok, a szabadidőmet veletek töltöm. Kérlek elégedj meg ezzel.

– Rendben..., megértettem. Többé nem hozom szóba neked – válaszolta könnyes szemmel.

Arthur, édesanyja váratlanul megbetegedett. Paloma hűséges ápolása mellett is romlott az állapota napról – napra. Egy csendes éjszakán átaludta magát.

A férfi annyira elszomorodott, hogy bánatában egyre mélyebben nézett a pohár aljára. Később megtalálta a kártyázó cimboráit, akikkel hajnalokig szórakoztak.

Feleségével sokat veszekedtek, őt kezdte el hibáztatni anyja haláláért. Amikor ittas volt különösen mindenbe belekötött a végén már bántalmazásra is sor került.

Arthur egyre nagyobb tétekben játszott és sokat veszített. Végül a házat is elkártyázta. Ezen a reggelen nem szólt semmit, vészjóslóan hallgatag volt. Palomának ez feltűnt.

– Arthur! Mi történt? – kérdezte.

A férfi csak hallgatott és kiment az udvarra. Láttá gyönyörű kislányát, amint a kutyájukkal felszabadultan játszik. A földre roskadva zokogott és átkozta magát. A felesége ekkor már sejtette, hogy nagy a baj. Odament hozzá, majd átölelte, hiszen mindennek ellenére szerette.

– Paloma! Kérlek bocsáss meg nekem – könyörgött hozzá.

– Mit tettél Arthur?

– A ház..., odalett a ház – válaszolta.

– Istenem segíts meg! Mi lesz most velünk? – tört ki belőle a sírás.

– Nem tudom..., egy hetünk van rá, hogy elhagyjuk. Talán a plébános tud nektek segíteni és addig befogad a parókiára amíg valami megoldást találtok.

– És veled...? Veled mi lesz?

– Á...! Ne törődj velem! Nem érdelem.

– Te nem akarsz velünk jönni?

– Én be nem teszem oda a lábam. Menj beszélj vele, ott biztonságban lesztek. Most legalább valami hasznát is veszed, hogy ott töltöttél annyi időt.

– Ne beszélj így kérlek.

– Jó..., jó...! Csak menj! Amikor visszajössz én már nem leszek itt, de ne keress. Csomagolj gyorsan és menjetek.

Átölelte feleségét, megcsókolta, majd kislányától is búcsút vett. Paloma és lánya soha többé nem látták.

A plébános segítségével ők egy szegényházba kerültek, ahol az idősek gondozásában segédkeztek. A kedves és jóságos teremteseket nagyon megszerették. A téli időszakban egy komoly fertőzés ütötte fel fejét.

Sokan meghaltak ekkor. Végül ők is elkapták a kórt, ami megváltotta életüket a szomorú és nehéz sorsuktól.

Arthurnak nem volt elég bátorsága az öngyilkossághoz, így bevonult katonának. Gondolta a harctéren majd életét veszti.

A férfi, azonban túlélte a háborút. Visszatérve értesült felesége és lánya haláláról.

Mélységesen megbánta viselkedését és a lelkiismeret furdalása elől egy másik földrészre utazott. Tovább menekült a tettének szörnyű következményei elől.

Itt elszegődött a szegények közé ápolónak. Ezzel szeretett volna törleszteni a hibáiból valamit. Ám, tüdőgyulladást kapott és ötvenévesen őt is utolérte a halál. A szellemvilágban elhatározta, hogy orvosnak szeretne leszületni, hogy az elkövetett bűneit mind jóvá tehesse.

Debrecen, 2023. 09. 28.

AMY A SORS KEGYELTJE

Amy Dél–Amerikában, Santiagóban él férjével Gregoryval. Két éve házasodtak össze a karrierjüket építik. A feleség egy menő parfüméria vezetője, míg férje bányamérnök és neves cég vezérigazgatója. A családtervezéssel még pár évet várni akarnak.

Nagy érdeklődést mutatnak a művészet iránt. Sokat járnak megnyitókra és kiállításokra. Szeretik a társasági életet. Szinte hetente összejönnek a barátaikkal. Néhányan irigylésre méltónak tartják kapcsolatukat. Az egymás iránti érzéseik, ki ülnek arcukra. Ritkaság, hogy két ember ennyire egy húron pendüljön.

Gregory legalább tíz évvel idősebb Amynél. A lány csillogó fekete szemei egy életre elvarázsolták. Igyekszik mindig a kedvében járni és meglepni valamivel. Amy hűséges, odaadó szerelemmel viszonozza párja figyelmességét.

– Szívem, nekem hétfőn Ausztráliába kell utaznom, de Péntek este legkésőbb megjövök.

– Rendben drágám, ha muszáj...! Már most hiányzol! – és magához ölelte feleségét.

– Ez egy nagyon fontos tárgyalás lesz és nem küldhetek mást.

– Értem, nagyon várlak vissza. Hol szállsz meg?

– Sydneyben, ahogy megérkezem jelentkezem a szállodából.

– Ezt el is várom – mondta nevetve.

Az asszony lefoglalta a repülőjegyet és összepakolt pár holmit az utazáshoz. Hétfőn kora reggel indult útnak.

A repülőgépen az ablak mellett ült, csodálta a távoli tájat. Egészen lenyűgözte a látvány. A stewardess hozott kávét és szendvicset. Később kissé elszenderedett, mire felébredt már az Indonéziai szigeteket távolból látni lehetett. Az út háromnegyed részét megtették, majd hirtelen elkezdett rázkódni a légi jármű. Sikoltozás és félelem töltötte meg a teret. A légi kísérők próbálták az utasokat megnyugtatni. A kétségbeesés, azonban kiült az arcukra. Amy, amikor hátra nézett látta, hogy lángol a hajtómű. Pont a Csendes – óceán felett repültek. A pilótafülkében, próbáltak mindent megtenni a katasztrófa elkerülése végett.

– Kigyulladt a hajtómű! Tartsuk az irányt és a magasságot – kiáltotta a kapitány.

– A műszerek nem ragálnak semmire – válaszolta a másodpilóta.

– Irányító torony...! Irányító torony...! Itt az E – 401 - es...!

– S.O.S. ...! S.O.S...! Zuhanunk...!

A repülő több mint száz utasával a Csendes – óceánba zuhant, közel az Új – Guinea szigetek közelében.

Az irányító torony hallotta és látta a radaron a gépet, de a válasz már nem érkezett meg. A koordináták alapján, azonnal mentő egységet küldtek a helyszínre.

A légitármű darabjainak egy részét megtalálták és rengeteg holttestet. A televízió csatornáin megszakították az adásokat és beszámoltak a súlyos katasztrófáról.

Gregory éppen a vacsoráját készítette, amikor figyelmes lett a hírre. Amy ezzel a járással utazott, villant fel az agyában. A kezéből kiesett a tányér és darabokra tört. A férfi szemei könnyel teltek és a fájdalomtól felordított.

– Amy...! Amy...! Ez nem lehet igaz...! Te nem halhattál meg...! – kiáltozta esztét veszítve.

A földre roskadt és zokogott. Kezét megvágta a törött tányér darabja, de ez sem érdekelte. Teljesen összetört a hír hallatán.

A legjobb barátja Diego a szomszédban lakott. Tudta, hogy Amy ezzel a járással utazott és azonnal átrohant barátjához, amikor értesült a katasztrófáról.

– Gregory! Nyisd ki az ajtót én vagyok Diego – dörömbölt és kiabálta, mivel a többszöri csengetés hiába volt.

A férfi nagy nehezen kinyitotta az ajtót és mindjárt sírva borult a barátja nyakába.

– Amy...! Amy...! Nincs többé...! Érted...?

– Mi történt? Tiszta vér a kezeden?

– Á... – legyintett a kezével, majd a kanapéra roskadt.

– Próbáld megnyugodni Gregory, lehetnek túlélők. Talán Amy is közöttük van.

Nyugtatta barátját, miközben ellátta a vérző kezét.

– Nézd csak! Gyorsan írjuk fel a telefonszámot. Azt kérik, hogy jelentkezzenek, akiknek ezen a járaton utazott hozzátartozójuk.

– Az utasok listája szerint még nem találtak meg több mint harminc személyt. A kutatást tovább folytatják a környező szigetekenél – folytatta a bemondó a tudósítást.

– Hallod? Van remény! Ne keseredj el.

Gregory, kissé összeszedte magát. Telefonált a megadott számra és kérték, hogy utazzon oda az azonosítás miatt.

Azonnal csomagolt és természetesen Diego is elkísérte az útra. Nem hagyta egyedül a legjobb barátját ebben a helyzetben sem.

A holttestek között hiába kereste egyetlen szerelmét, nem találta. Ez megnyugvást adott számára, hogy talán életben van.

A környező szigeteket a mentő egységek kiszélesített köre végig járta. Fotókat mutogattak, de semmi hír nem volt a többi eltűnt személyről. Pár hónap elteltével még néhány holttestre bukkantak, de Amy nem volt közöttük.

Gregory nem tudta elfogadni szerelme halálát, míg a holttestet meg nem találták. Maga indult felkutatására Diego segítségével. A szíve mélyén érezte, hogy él valahol. A szisztematikus, tudatos kutatásuk nem vezetett eredményre nekik sem.

– Gregory, menjünk haza. Saját szemeddel is láthattad, hogy sehol sem bukkant fel, a fénykép alapján sem ismerték fel.

– Nem...! Diego! Tudom, hogy él!

– Igen, végigjártuk a környező szigeteket. Talán, valamilyen kis falu kimaradt.

– A mentő egység sem találta. Pedig ők profik ebben.

– Nem adom fel...! Eddig a térképet böngészve szisztematikusan haladtunk. Most adok egy esélyt a szívemnek. Nem tudom, hogy merre fog vinni, de oda megyek ahová érzem, hogy vezet.

– Rendben barátom veled tartok – mondta sóhajtva Diego és átölelte barátját.

– Köszönöm. Holnap reggel indulunk és csak a szívem iránytűjére hallgatok.

Este Amy fotóját a párnája alá tette és azzal aludt el. Álomában beszélt vele, hogy mit? Reggelre elfelejtette. Megerősítésnek vélte, hogy szerelme él valahol.

Elindulás előtt még hosszasan nézte a fényképét és teljesen rá koncentrált. Hirtelen megszólalt.

– Mehetünk!

– Jó, de merre?

– Csak gyere velem.

Elindultak és Gregory maga sem tudta, hogy hová fog vezetni az útja. Úgy érezte, hogy egy láthatatlan kéz vezeti.

– Erre már jártunk, ismerősnek tűnik – szólalt meg Diego.

– Nem baj, arra – mutatott az ujjával.

Letértek egy kis ösvényen, sokáig gyalogoltak, mire egy kis faluhoz értek. Már sötétedett és marcona külsejű férfiak körbe fogták őket. Valami ismeretlen nyelven beszéltek, így nem tudtak szót érteni. Mutogatták nekik, hogy menjenek velük.

A kis falu középpontjába kísérték, ahol több sátorszerű kunyhó állt. Valamit kiabáltak, mire elő jött az előljárójuk. Szerencsére ő tudott egy kicsit spanyolul és sikerült kommunikálniuk.

– Kik vagytok? Miért jöttetek?

– Gregory és Diego – válaszolta, majd elő akarta venni a zsebéből a fotót, hogy megmutassa.

Erre nagy kiabálás támadt és harcra készen álltak eléjük. A vezetőjük, lenyugtatta őket.

– Nem tenni hirtelen mozdulatot! – figyelmeztette őket.

– A feleségemet keresem, aki a lezuhant gépen volt. Csak a fotóját akartam megmutatni, talán látták valahol – válaszolta Gregory.

– Jó, de lassan vegye elő.

A képet feléjük fordította, hogy mindenki lássa. Erre ijedten meghátráltak. A főnök azonban elkérte és jól megnézte.

– Tegye vissza zsebébe. Itt nem ismerik a fotót és félnek tőle. Gonosz szellemnek gondolják.

– Értem – mondta és visszacsúsztatta a zsebébe.

Az ismeretlen nyelven elkezdett kiabálni valamit. A főnöknek póker arca volt semmilyen érzelmet nem árult el.

Az egyik sátorból elővezettek egy nőt. Gregory szíve repdesett az örömtől, hiszen megtalálta Amyt.

– Amy...! Amy...! – kiáltozta boldog arccal és oda akart szaladni hozzá.

A férfiak, azonban ezt megakadályozták és a főnök is feltartotta a kezét, hogy álljon meg. Odament az asszonyhoz és mondott neki valamit. Távolabb voltak Diegoval, így ebből semmit sem hallottak. Csak azt látták, hogy Amy a fejével int, hogy nem.

– Fotó...? – kérte el a főnök.

Gregory odaadta neki, aki megmutatta az asszonynak. Amy, csak döbbenten nézte pár másodpercig, majd újra intett a fejével, hogy nem. Ezután a vezető visszament Gregoryhoz és a fényképet is visszaadta.

– Asszony nem ismeri magát, ő nem Amy. A neve Napsugár.

– De hát én felismerem őt!

– Nem, ő! – mondta határozottan, ellentmondás nem tűró hangon.

– Hagyd Gregory – szólalt meg Diego is.

– Hogy hagynám, amikor látom, hogy itt van és életben van!

– Nyugalom...- intette le a főnök.

– A Nap már elhagyta pályáját. Nem vagyunk vad emberek. Ott egy üres kunyhó, ott éjszakázhattok. Hozunk nektek enni és inni. Amikor a Nap újra pályájára lép ti elhagyjátok a falunkat. Megérteni?

Diego bőszen bólogatott, mert nem akart bajt. Megfordult, hogy induljon a kijelölt sátor felé és barátját is karon fogta, aki szinte kábultan figyelte az eseményeket. Egyszerűen hihetetlennek tartotta azt a helyzetet, amibe kerültek.

A kunyhó előtt két marcona őr ott maradt. A többiek hoztak ételt és italt bőven, még reggelre is maradt.

– Diego! Te érted ezt? Most mi történik? Foglyok vagyunk?

– Hát..., olyasféle.

– Amy...? Mi történt vele? Talán megfélemlítették?

– Nem hiszem, de lehet emlékezet kiesése van a baleset következtében.

– Azt hittem tudok vele beszélni, de ezek a közelébe se engednek!

– Napsugár...! Hát még ilyet...? – bosszankodott tovább Gregory.

– Barátom, próbálj meg pihenni, holnap hosszú napunk lesz azt hiszem. Ma már semmit sem tudunk tenni.

Nehezen, de nyugovóra tértek. Reggel a főnök megjelent a sátruk előtt.

– Idegenek! A Nap már felkelt. Ideje távozni. Testvéreim elkísérnek a falu széléig.

– Szeretnék beszélni Amyvel – kérte Gregory.

– Nem Amy! Ő Napsugár, nem akar veled beszélni, azt mondja nem ismer.

– De a férje vagyok..., láttad a fotót. Őt keresem hónapok óta – folytatta könnyörögve.

– Napsugár nem régen van velünk. A halászok találták meg a parton. Elhozták ide, mert félájult volt. Hosszú ideig gyógyítottuk. Ő azt mondja nem ismer, nem engedhetem el veled. Megérted?

– Igen..., – válaszolta könnyes szemmel.

A törzs jószándékú volt, még ételt és italt is vihettek magukkal. Két marcona külsejű elkísérte őket a falu széléig. Ott békével elköszöntek egymástól.

Amy valóban, semmire nem emlékezett. Az egész múltja törlődött. Magához térve, ezek a kedves emberek vették körül, akik odaadóan ápolták. Hálából tanította őket spányolul. A fotóval azonban egy rés nyílt az amnéziáján és nagyon lassan ugyan, de elkezdtek töredék emlékek előtörni a múltjából.

Az első egy rémálma volt, hogy lezuhant a repülővel. Borzasztóan megviselte, de kezdte összeilleszteni a mozaikot, hogyan is került a mostani helyzetébe. Már csak arra kellett rájönnie, hogy ki is ő és mi a foglalkozása. A férfi, aki kereste mit akart tőle.

Az egyik törzsbéli asszonnyal elmentek gyógyfüvet szedni, megtanította, hogy melyik növény mire alkalmas.

Sorba szagolgattak őket. Napsugár az egyik illatánál többet időzött mert ismerős volt neki. Tudta, hogy ez valamilyen összefüggésben van vele. Leszakított egy darabot belőle és később a párnája mellé tette.

Sokat gyötrődött amiatt, hogy az emlékezete nem akart visszajönni. Mindenképpen tudni szeretne volna, hogy mit csinált mielőtt a törzshöz került. Megsajnálták és a vezetőjük elkísérte egy közeli városban lévő terapeutához. Napsugár rendszeresen járt hozzá, mert érezte, hogy használ neki, azonban nagyon lassan jöttek elő képek a múltból. A saját személye már kezdett felépülni, de nem volt teljes. A terapeuta egy év múlva őszintén megmondta neki, hogy nem tud többet segíteni. Ezért megadott neki egy másik ismert orvost Sydneyben.

Amy mindent meg akart próbálni, ezért hátatelt szívvel elbúcsúzott a törzstől. Sydneybe utazott, hogy felkeresse az adott személyt.

Charlie, az orvos végig hallgatta történetét, majd vizsgálatok sora következett Amy számára. Bevonta a rendőrséget is. Az eltűnt személyek adatai, valamint fotója alapján, az azonosítást követően kiderült a neve. Innentől már könnyebben ment a kutatás. Megtalálták a férjét és a fotót is megmutatták neki, de nem emlékezett.

Amyt egy erre specializálódott szanatóriumba utalták utó kezelésre. Lassan kezdtek visszatérni foltokban az emlékei.

Gregory ez idő alatt, a munkájába temetkezett. Évek teltek el és fogalma sem volt arról, hogy Amy vagy Napsugár hogyan éli mindennapjait. Azt tudta, hogy a törzshöz nem mehet vissza, azonban a tehetetlenség érzése mardosta.

A helyiek nem foglalkoztak vele, mert úgy gondolták nincs elég bizonyíték rá, hogy valóban a feleségét találta meg. Erőszakkal senkit sem hozhatnak el a törzsből. Csak abban reménykedhetett, hogy egyszer talán majd mégis visszatér Amy emlékezete. Bár ennek az esélye, ahogyan az idő mindinkább telt egyre csekélyebb lett.

Gregorynak fontos tárgyalás miatt kellett Sydneybe utaznia. A reptérről rögtön a szállodába vitette magát. A megbeszélés csak másnap délelőttre volt kitűzve. Kis pihenést követően a környéken sétálgatott, gyönyörködött a város esti fényeiben. Elég fáradtnak érezte magát, így visszament aludni. Reggel friss fejjel indult a cég vezérigazgatójához. Szinte egész délelőtt tartottak az egyeztetések. Végül sikerült mindkettőjük számára egy előnyös szerződést megkötniük.

A délután folyamán érdeklődéssel kutatta fel a nevezetességeket. Felfigyelt egy csodálatos szökőkútra, körbe veték padok és árnyas fák. Sokan üldögéltek ott, szabad hely nem igazán akadt. Az egyikben egy hölgy üldögélt magában. Gondolta talán nem zavarja, ha kicsit ő is oda ül.

– Pardon..., hölgyem! Szabad...?

Az asszony oda sem nézett, csak bólintott.

– Tessék – válaszolta halkán, egykedvűen.

Gregory látta rajta, hogy mélyen elgondolkodott. Nem zavarta elmélyülésében, ő is elmerengve nézett a távolba. Kis idő elteltével, a nő az órájára pillantott. Felállt és elindult, de egy pillantást vetett a férfira. Gregoryba hirtelen, mintha egy villám csapott volna.

– Amy...! Amy...! Hát te vagy az? Tényleg te vagy?

A nő dermedten bámult rá és hang sem jött ki a száján.

– Jaj..., bocsánat..., ha összekevertem volna valakivel – motyogta, mert már maga is azt hitte, csak képzelődik.

– Nem..., Gregory...? – szólalt meg végre, hitetlenkedve.

– Igen..., de hogyan...? El sem hiszem...!

A felismerés hevében egymás nyakába borultak. Potyogtak a könnyeik, hogy végre annyi megpróbáltatás után a sors újra összehozta őket.

Amy teljesen visszanyerte az emlékezetét a szanatóriumi kezelés alatt. A padon ülve éppen azon gondolkodott, hogy ennyi idő elteltével a férje várja -e még. Boldogságuk határtalan volt. Együtt utaztak vissza Santiagoba.

Debrecen, 2023. 10. 12.

A SZELLEMI KÖTELESSÉG ...

Péter és Ilona, már gyermekkorban sokat játszottak együtt. A barátságuk serdülőkorban szerelemmé érett. Természetes volt számukra, hogy a szabadidejüket egymással töltik.

A fiú érettségi után egy jól fizető gyárban helyezkedett el, mint betanított munkás. Szorgalmas és okos volt, gyorsan tanult. Pár év elteltével már megbecsült művezetőként dolgozott.

A lány egy mezőgazdasági cégnél adminisztrátorként talált állást magának. A kedves és bájos teremtest hamar megszerették a kollegái. Szinte családi hangulat alakult ki közöttük.

A két fiatal már a húszas éveikben jártak, amikor elhatározták, hogy összeházasodnak és családot alapítanak. Az összespórolt pénzükből egy kisebb tanyát vásároltak. Nagy baráti társaságuk volt, akik szívesen segítettek nekik a ház felújításában. Amikor elkészültek boldogan vették birtokukba a saját tervezésű, tágas otthonukat.

– Na, kedvesem itt bőven el fogunk férni a leendő gyerekeinkkel együtt – szólalt meg Péter nevetve.

– Nagyon szép lett és elég nagy a tanya, hogy ha kell még bővíthetjük is – válaszolta felesége mosolyogva.

Akkor még nem is sejtették, hogy ez milyen hamar valóra válik.

Időnként ez a baráti társaság összejött náluk egy – egy vidám délutánra. Néhányuk már a gyermekikkel érkeztek látogatóba. Többnyire még három és öt év közöttiek voltak. A részükre elkerítettek egy kis részt, ahol homokozó és hinta várta őket.

Az egyik házaspár különösen közel állt hozzájuk Robi és Helga. Szinte családtagként tekintettek egymásra. A fiú gyermeküket Lacinak hívták, aki alig múlt kétéves.

Ilona, hamar teherbe esett és mindjárt egy iker terhességet állapított meg nála az orvos. Kilenc hónap múlva két gyönyörű kislánynak adott életet. Elfért a támogatás és Helga sokat segített a lányok körül. Neki nem lehetett több gyermeke, így pláne öröme telt a két kislány dédelgetésében. Férjével együtt ők lettek a keresztszülők.

Két év elteltével Ilona ismét ikreket szült, egy fiút és egy kislányt. A gyermekek és a háztartás adtak elég munkát számára, így otthon maradt velük. Sokszor vigyáztak a Lacikára is, amit nagyon szívesen tett. Ilona nem tudta megmagyarázni magának, hogy miért, de különös érzés fűzte őt ehhez a kisfiúhoz. Olyan szeretet, mintha ő is a saját gyermeke lenne.

Igazi boldog nagy családként élték az életüket. Péter sokat dolgozott, de szabadidejét szerettei körében töltötte. Az egyik napon búskomoran és szótlanul érkezett haza.

– Mi történt Péter?

Nem szólt semmit csak megingatta a fejét és kiment a műhelybe.

A felesége rosszat sejtett, így nem hagyta magára, hanem rögtön utána ment. Férjét átölelve kérdezte.

– Mi a baj?

– Képzeld a Robiék karamboloztak és mind hárman kórházba kerültek. Nem akartam a gyerekek előtt... – mondta könnyes szemmel.

– Gondoltam. Mit tudsz róluk? Hogy vannak?

– A kórházból jövök. Nem engedtek be hozzájuk. Lacikát műtik, talán vele nem lesz gond.

– És a szülők?

– Robi kómában, a feleségének még próbálják stabilizálni az állapotát. Mindkettőt újra kellett éleszteni.

– Istenem ez borzasztó!

– Később visszamegyek a kórházba, akkor már hátha többet tudok.

– Rendben, most gyere vacsorázni.

Szorongva telt az este, a gyerekek már lefeküdtek.

Péter a kórház folyosóján aggódva várakozott, hogy hírt kapjon felőlük. Egyszer csak a főorvos odalépett hozzá.

– Ön a hozzátartozója a balesetet szenvedett családnak?

– Igen.

– Kérem jöjjön velem a szobámba.

– Nézze, a fiú műtétje sikerült, nem lesz maradandó károsodása. Szépen fel fog épülni. Kicsit később, ha gondolja bemehet hozzá.

– Nagyon köszönöm.

– Azonban az apa még kómában van és válságos az állapota. Az éjszaka kritikus.

– Értem... – válaszolta könnyes szemmel.

Az orvos látta mennyire megviseli Pétert a hír. Kicsit várt, nem is tudta hogyan mondja meg neki.

– Kérem, legyen erős, de az anyát nem tudtuk megmenteni.

Péterből ekkor kitört a zokogás.

– Kér egy nyugtatót?

A férfi csak a fejét rázta, hogy nem.

– Most mi lesz Lacikával...? Hogy mondjam ezt majd meg neki...?

– Várjuk meg a holnap reggelt ezzel. Hátha legalább az édesapját meg tudjuk menteni – válaszolta az orvos.

– Igen..., köszönöm.

– Egyébként, úgy gondolom, hogy most még a fiúnak is erősödéssre van szüksége. Ameddig csak lehet kérem várjon ezekkel a hírekkel.

– Persze..., természetes.

– Ha már egy kicsit megnyugodott, bemehet hozzá.

– Köszönöm szépen főorvos úr.

Péter elment a mosdóba, és igyekezett felvenni egy póker arcot. Várt még keveset, majd bement a fiúhoz, aki éppen akkor ébredezett.

– Szia Lacika! Hogy érzed magad?

– Csókolom Péter bácsi. Mi történt? –kérdezte alig hallhatóan.

– Balesetet szenvedtetek. Téged megműtöttek. Most beszéltem a doktor bácsival. Azt mondta, hogy pihened kell és hamarosan teljesen jól leszel – simogatta meg a kisfiú ilyedt arcát.

– Anyuék hol vannak?

– Másik kórteremben..., most aludj. Késő van, majd holnap reggel jövök hozzád. Addig fogadj szót a nővérkének.

– Köszönöm Péter bácsi.

– Aludj jó – majd könnyes szemmel puszit nyomot a kisfiú homlokára.

Hazamenve, mindent elmesélt feleségének, aki sírva fogadta a rossz híreket. Másnap reggel Péter igyekezett a kórházba és megkereste az orvost.

– Kedves uram! Sajnos az apa nem élte túl az éjszakát. A kisfiút pár nap múlva kiengedjük, ha továbbra is ilyen szépen javul.

– Nagyon köszönöm főorvos úr – mondta miközben újra a könnyeivel küszködött.

Leült egy székre és magába roskadt. Most mit tegyen, mégsem hazudhat a gyerekeknek.

Árva lett, nem kerülhet árvaházba, vagy idegenekhez. Intézkedniük kell, hogy Lacika velük maradjon. Ezeregy gondolat őrlődött benne. Végül úgy döntött, hogy ezt a párnapot áthidalja valahogyan. Lacikát, amikor lehet magukhoz haza- viszi. Otthon majd együtt elmondják neki, mi történt a szüleivel.

Egy hét múlva Péter hazavitte Lacikát, aki folyton a szülei után érdeklődött. Nem értette, hogy miért nem láthatja őket. Ilona és Péter elmesélte neki, hogy a szülei már a felhők felett laknak és onnan küldik felé a szeretetüket. A kisfiú, nagyon sokáig siratta szüleit.

A házaspárnak sikerült elintézni, hogy magukhoz vehessék az árva gyermeket. Ilona úgy nevelte, mint a sajátját. Sohasem tett különbséget az ikrei és Lacika között.

Most nézzünk egy kicsit a fátyolon túlra. A szellemi törvények ok – okozati összefüggéseit. Robi és Helga az életüket így vállalták fel a leszületéskor. Ezért nem is lehetett Helgának több gyermeke. Ők duálok voltak és egyszerre távoztak a földi életből.

Lacikát Ilonáéknak kellett felnevelniük. Ezért történt minden, hiszen a kisfiú korábbi életében a gyermeke volt. Az asszony egy fontos szellemi kötelességét teljesítette azzal, hogy magához vette a gyermeket és tisztességben felnevelte.

Debrecen, 2023. 09. 15.

PALIKA KARÁCSONYA

Ez a történet az 1950 - es években játszódik, amikor nagy volt a szegénység az emberek között. Nem mindenki ünnepelhetette méltón a karácsonyt. Az is nagy dolgnak számított, ha valaki tudott fenyőfát vásárolni. Szaloncukorra csak a felső, gazdag rétegnek jutott. Többnyire, akinek lehetősége volt rá saját készítésű cukorka díszítette a fáját. Egész évben gyűjtögették a kis színes papírdarabkákat. A gyűrődést a körmükkel simogatták el. Cukorból, eszenciával különböző mázat készítettek, amit fél krumplik belsejébe öntöttek, mert ez adta a formát. A kicsit tehetősebbek kakaó porból is csináltak édességet.

Palika, olyan nyolc – tíz éves lehetett. Édesanyja, Sárka a gyárban dolgozott, három műszakban. Egyedül nevelte fiát, mert a férje otthagya őket. Szegénységben, de tisztességesen éltek egy nádfedeles, kis vályogházban.

Közeledett a karácsony ünnepe. Megszokták, hogy nincs fenyőfájuk, sem cukorka. Szép csendben imádságosan ünnepeltek, nagyon szerényen. Előfordult, hogy valamilyik szomszéd vitt át nekik egy kis kalácsot, vagy egy tányér süteményt.

Az iskolában már tanítási szünetet tartottak. Palika édesanyja dolgozott és csak kora délután ért haza. A fiú szeretett a piactéren lófrálni. Nézelődött és sóvárogva nézte a sok fenyőfát. Imádta az illatát, gondolta néhány letört ágat összeszed. Örömet szerez vele majd édesanyjának. Beleteszi a vázába, ahogy ilyenkor szokták, legalább az illata töltse be a pici szobájukat.

– Hé, te! – mordult rá az eladó.

– Én csak... – próbált könnyes szemmel válaszolni a fiú, de belefojtotta a szót az eladó.

– Takarodj innen, te mihaszna!

Egy középkorú férfi, aki épp fát vásárolt, fültanúja volt. Végig nézett a fiún és látta, hogy kopott nadrágja alól ki-villan a bokája. Kezében egy letört ágat tart, majd leteszi és arcát törölgetve elindul.

– Várj fiam! – szólt utána.

Megsimogatta a fejét és leguggolt hozzá.

– Hogy hívnak?

– Palika vagyok.

– Mire kell neked a letört fenyőág?

– Tetszik tudni, nekünk még sosem volt karácsonyfánk, de ilyen kis letört ágat a vázába szoktuk tenni, hogy az illata betöltse a szobánkat.

– Értem Palika. Hát most lesz egy egész fenyőfa a szobá-tokban – válaszolta kedves mosollyal az arcán és kezén fogta a fiút.

A kisfiú, csak nagy szemek meresztett rá és nem értette.

– Gyere velem, nézd csak itt vannak olyan kisebbek, amit elbírsz hazáig. Válassz egyet, melyik tetszik neked?

Palika csak nézte és meg sem mert szólalni. A férfi több fát is megmutatott neki, amik szép formásak voltak.

Észrevette, hogy az egyiknél különösen felcsillant a gyermek szeme.

– Látom ez tetszik neked, igaz?

Palika csak bólogatott.

– Akkor ez, az én karácsonyi ajándékom neked Palika.

A fiú továbbra is nagy szemekkel nézett rá és óvatosan nyúlt a fáért, szinte el sem hitte. Majd hirtelen megszólalt.

– Angyalnak tetszik lenni?

– Nem, nem vagyok angyal. Ha az lennék, nem létezne szegénység. Boldog Karácsonyt fiam!

– Köszönöm szépen – mondta örömtől duzzadó arccal Palika.

Szinte szökellve vitte hazáig az első fenyőfájukat.

– Hogy meg fog örülni az én anyuskám ennek – gondolta magában.

Eközben a férfi választott magának is fát.

– Kérem! – szólt az eladónak.

– Igen uram?

– Számolja össze nekem a két db fát.

– Azonnal.

Az eladó elcsodálkozott a férfi viselkedésén, de nem szólt egy szót sem.

– Micsoda csodabogár ez? – gondolta magában.

Palika hazaérve látta, hogy édesanyja már otthon van.

– Anyuska! Anyuska! – nézd milyen szép fenyőfánk lesz.

– Jaj, te gyerek! – hát honnan van ez? – csapta össze a kezét a meglepetésétől.

– Anyuskám, képzeld találkoztam egy angyallal és ő adta nekem karácsonyi ajándéknak.

– Palika! A mindenedet, hát ne tréfálkozz már velem!

– Tényleg! De, amikor megkérdeztem tőle, hogy angyal-e, nem vallotta be.

– Mit mondott neked?

– Valami olyat, hogy ha az lenne, akkor nem lennének szegények, vagy ilyesmit.

– Na, most aztán mesélj el nekem mindent tővéről – hegyére – kérte az édesanyja.

A kisfiú már örömmel beszélt nem mindennapi kalandjáról. Sárának, könnybe lábadt a szeme, hogy vannak még ilyen jó emberek és látva gyermeke boldogságát.

Palika a szomszédoknak is elújságolta a hihetetlen történetét. Mindenkit meghatott ez az odaadó szeretet Marika néni vitt át egy pár szem általa készített cukorkát, hogy legyen a fára mit tenniük. Judit néni a kalácsukból adott. Terike néni egy tányér süteményt tett az asztalukra. Ilonka néni a fia kinőtt ruháiból válogatott. Szépen becsomagolta selyempapírba, hogy a karácsonyfa alá is kerüljön ajándék.

A kisleány színes papírból csíkokat vágott, majd összefűzte láncszerűen és a fenyőfára tette. Az édesanyja némi megspórolt pénzéből vásárolt fiának ajándékba egy kis műanyag autót, amit becsomagolt, majd betette a fa alá.

Szenteste meghittén énekelték együtt, a fenyőfa mellett a Mennyből az Angyalt. Palika alig várta, hogy kibontsa az első ajándékait.

– Látod anyuska, hogy szeretnek minket az angyalok? Ilyen boldog karácsonyunk még soha nem volt.

– Igen, kisleány! Nagy az Úr kegyelme – válaszolta, és könnyek között ölelték át egymást.

ÁLDOTT, BOLDOG KARÁCSONYT!

Debrecen, 2023. 11. 10.

A BÁNYÁSZ

A történet az 1930-as években játszódott. Szymon, Lengyelországban élt. Az édesapja bányászként dolgozott, ez amolyan családi hagyomány volt náluk. Az iskola elvégzését követően, így ő is a bányász életet választotta. Szeretett a mélyben munkálkodni, minden nap egy újabb kihívásnak számított.

A kisvárosban egyébként sem nagyon akadt más munka lehetőség. Lent mindenki egyenlőnek számított és a kockázat vállalás még szorosabbra fűzte a köteléket közöttük. Szinte egy családként tartottak össze.

Szymon, átlagos fiatalemberként élt. Munka után néhány barátjával a közeli borozóban öblítették le a napi szénport.

– Te Szymon! Mikor nősülsz már meg? – kérdezte az egyik barátja.

– Nem sürgős..., – válaszolta.

– Neked se legyen jobb, mint másnak – viccelődött nevetve a másik.

Így tréfálkoztak egymással még kis ideig, majd mindenki hazament pihenni, mert igen korán kellett kelniük.

Az asszonyok boldogok voltak, amikor a férjeik hazatértek, hiszen soha nem tudták, hogy viszont látják – e még őket. Nehéz és veszélyes életforma ez, de ők ebben nőttek fel.

Szymon közel húsz éves volt, amikor az édesapja bányász szerencsétlenség során meghalt. Átélté mit jelent árván maradni. Ezért tartózkodott a családalapítástól, pedig már lassan a negyvenediket taposta.

– Mi lesz veled fiam, ha én már nem leszek? Kérlek ne maradj egyedül – kérlelte sokszor az édesanyja.

– Haj, anyám! Legalább nem hagyok magam után családot – válaszolta.

– Tudom, hogy nagyon megviselt az édesapád halála, de nem kell feltétlen mindenkinek odavesznie.

– Hagyja, anyám! Majd az idő megoldja.

Kérlelhetetlenül utasított vissza ehhez hasonló megjegyzéseket. Pedig titkon az ő szívét is eltalálta Amor nyíla, Maja személyében. Pultos lányként dolgozott az ivóban, ahova munka után jártak. Sok férfi tette neki a szépet, de nem vette őket komolyan. Ám Szymon, az más volt. A lány éjjel – nappal róla álmódott. Szeretetreméltó férfi, aki szerény és komoly gondolkodású. Majának régóta szíve választottja, de ismerte a férfi álláspontját, így csak a baráti viszony erősödött közöttük.

Szinte minden nap egyformán telt. Hirtelen fülsüketítő robbanás rázta meg a falut. Minden asszony hagyott csapot – papot, szaladtak a bányához. Tudták, hogy ott volt a robbanás. A mentőegység is azonnal megérkezett. A feleségek és lányok kétségbeesetten sírtak, jajongtak körülöttnük. Feszülten várták, hogy a lent maradtakat a felszínre hozzák. Maja is sírva, zokogva várta, hogy Szymon vajon életben van – e. Nem tudta senki, hogy kik és hányan sérültek, avagy életüket veszítették a robbanás következtében.

A beomlott bánya, az utat elzárta, ezért újabb kijáratot kellett keresniük a mentőegységnek.

Szymonék kifelé nem tudtak menekülni. Füst és szénpor volt minden, levegőt alig kaptak, sötétség honolt mindenütt. Többen megsérültek, de voltak, akik eszméletüket is veszítették. Szymon a szerencsésebbek közzé tatózott két társával, csak kisebb sérüléseik lettek. Az elemlámpájukkal világítva próbáltak segíteni a többieknek. Egyesek az omlás túloldalán rekedtek. A legnagyobb bajt a levegőtlenesség okozta, emiatt sokan fulladoztak.

A mentőegységnek több órájába telt, amíg a szerencsétlenül járt bányászokhoz hozzáfértek és elkezdték őket egyesével a felszínre emelni. Először a súlyosabbakat segítették fel Szymonék, majd a könnyebben sérültek következtek. Ekkor már Szymon is szinte ájultan kapkodott levegő után. Akiket felhoztak a hozzátartozó nők szinte azonnal körülvették és hálát adtak az életükért. Maja és Szymon édesanyja egymást átölelve várakoztak, szinte már lemondóan, hiszen még csak őt nem hozták fel. Amikor mégis meglátták a szénportól, szinte fekete arcát, örömmel borultak a nyakába.

– Szymon! Drága fiam, csakhogy életben vagy! – zokogta az édesanyja.

– Nyugodjon meg anyám! Minden rendben lesz – válaszolta.

– Maja! Kedves...! Hát te is itt...?

– Hiszen tudod, hogy mennyire szeretlek...– fakadt ki a lány, majd csókot lehelt ajkára.

Minden sérültet kórházba szállítottak.

Az omlás túloldalán maradt néhány férfit, csak később tudták a felszínre hozni. Ők sajnos már nem éltek túl a szerencsétlenséget.

Maja minden nap szorgalmasan látogatta szerelmét. Szymon rövid időn belül felépült. Ekkor érzete meg igazán, mit jelent számára a lány. Nem tétovázott sokat elvette feleségül, édesanyja legnagyobb boldogságára. Két fiú és egy lány gyermek született a házasságuk után, szépen éltek együtt mindannyian.

A férfi édesanyja már időskori gyengeségben szenvedett és rövid betegség után eltávozott az élők sorából. Később, úgy jó tíz év után, megisméltődött a bányaomlás. Sajnos ezt Szymon már nem élte túl. Maja egyedül maradt a fiaival és kislányával. Borzasztóan nehéz soruk volt. A bánat teljesen elemésztette az asszonyt és megbetegedet, majd követte férjét az égi világba. A három gyermek árvaházba került végül.

Maja, amikor átment, szomorúan látta, hogy gyermekei miatta kerülnek árvaházba. Nem gondolt bele ebbe az eshetőségbe. Sajnálta, amiért hagyta a bánat elöntse lelkét. Idejét az utódok felnevelésére kellett volna használnia.

Debrecen, 2023. 09. 30.

A BRITANNIC KRÓNIKÁJA

/107. évfordulóra/

A Britannic nevű utasszállító hajót, Belfastban építette meg a White Star Line társaság. Ez volt a harmadik ilyen típusú óceánjárójuk, az Olympic és a Titanic nevű hasonló hajók után. A Titanic elsüllyedését követően, ami igen nagy port kavart fel, már különböző jelentős változtatásokat eszközöltek biztonság tekintetében a Britannicon. Emiatt a hajó építése igen lassan haladt.

Akkoriban a hajóépítő társaságnak komoly híre volt. A Titanic elsüllyedése miatt, azonban csorbát szenvedett. Mindenkit érdekelt, hogy a Britannic nevű óceánjárón, milyen biztonsági intézkedéseket hajtanak végre ezek után. A vezérigazgató, azonban senkinek nem volt hajlandó nyilatkozni. Az elkészüléséig titokban akarta tartani a módosítások tervét.

James, újságíróként dolgozott több lapnál. A harmincas éveit taposta. Általános kinézetű, magas, vékony, bajuszos fiatalember, ám a modora nagyon megnyerő. Gondolatait éppen a családalapítás foglalkoztatta. Szerelme Aine, barna, fiatal csinos lány. Filigrán és vidám természetű, sokat nevetgéltek együtt. Nagyon szerették egymást, és az esküvőjüket tervezgették.

Erre a nem mindennapi rejtélyre, azonban a férfi felkapta a fejét, mert az első akart lenni, aki erről tudósítást ad. Addig ostromolta a vezérigazgatót, amíg végül hajlandó volt egy interjút adni neki.

Az igazgató irodájába belépve, megcsapta a hajók iránti szeretetének feelingje.

Több kis makett tárult a szeme elé, és a hajó tervek sokasága a falon, valamint az asztalán.

– Uram! Melyek azok a módosítások, amelyek garantálják, hogy a Britannic nem fog elsüllyedni?

– Először is nagyobb teljesítményű gőzturbinát szerelünk be. Így a hajó stabilabb és gyorsabb sebességre is képes lesz. A vízzáró rekeszfalakat magasabbra építjük. Hét elárasztott rekesszel még mindig a felszínen tud maradni, ha mégis valami történne. A hajótest burkolatát képező acéllemezeket nem egy, hanem két szegeccsorral rögzítjük majd egymáshoz az erősebb teherbírás miatt.

– Értem, ezek tényleg komoly fejlesztések. A mentőcsónakok vonatkozásában, mit tesznek?

– Negyvenhat mentőcsónak, és ebből négy motorcsónak lesz a hajón, ami a mentésre alkalmas.

– Mekkora az óceánjárónak a mérete?

– A tömege pontosan 48 158 tonnát tesz ki, míg a hossza 269,1 méter.

– Óriási luxushajó, talán a legnagyobb is?

– Igen. Ez mindenképpen alkalmas lesz arra, hogy Southampton és New York között menetrend szerűen közlekedjen.

– Uram! Nagyon szépen köszönöm, hogy fogadott és válaszolt a kérdéseimre. Talán egyszer én is kipróbálhatom majd ezt csodálatos óceánjárót.

– Kedves James! Nekem megtiszteltetés, hogy felkeresett, bár igyekeztem az újságírókat távortartani. Az Ön kitartása mégis meglágyította az álláspontomat. Utána néztem a munkájának és láttam, hogy több komoly lapban is szerkeszt. Szeretném megkérni, hogy az első utunkon vegyen részt, és tudósítson az átélt élményeiről.

– Ez igazán nagyon megtisztelő felkérés, melynek örömmel teszek eleget. Köszönöm szépen Uram.

James nagyon boldog volt, hiszen álmában sem gondolta, hogy egyszer majd feljut egy ilyen óriási utasszállítóra. Azonnal ment az irodába, hogy telegráfon leadja a friss információit a lapoknak. A munka végeztével felkereste szíve választottját.

– Aine! Képzeld mi történt..., -majd elmesélte a vezérigazgató ajánlatát.

– Hát ez igazán megtisztelő ajánlat.

– Arra gondoltam, hogy a nászutunk is lehetne ez az utazás. Mi a véleményed kincsem?

– Nézd, te csak menj és dolgozz nyugodtan. Én másra gondoltam.

– Azt hittem te is örülsz, majd neki.

– Örülök kedves a sikerednek. Az utazástól én félek, nem érezném jól magam. A Titanic elsüllyedése óta eszem ágában sincs hajóra szállni.

– Megértelek angyalom, de őszintén sajnálom. Nekem muszáj ott lennem, mert nem mondhatom vissza a felkérést. Ez nagy előre lépést jelent a munkámban is.

– Semmi baj, én itt várok rád. Nászútra pedig, majd el-
megyünk máshová.

– Jól van szerelmem, ha így jó neked.

A Britannicot 1914. február 26. - án bocsátották vízre. Mielőtt azonban megtehetette volna a próba útját, kitört az első világháború. 1915 november 13. - án, az Admiralitás lefoglalta az óceánjárót, és kórházhajónak alakíttatta át. Azt a feladatot kapták, hogy a Földközi - tenger térségéből a sebesülteket szállítsák haza a frontról.

James így is vállalta, hogy felszáll a hajóra, és tudósításokat végez. Úgy gondolta, hogy a katonáktól ráadásul értékes információkat is be tud majd szerezni. Nehéz búcsúzás várt rá a szerelmétől, hiszen nem tudta, hogy mikor térhet majd vissza hozzá. Egy fotót Aineről a zubbonya jobb felső zsebében őrzött. Könnyek között egymást szorosán átölelték. A férfi az utolsó pillanatban ugrott fel a hajóra. Az óceánjáró lassan kifutott Belfast kikötőjéből, hogy először Liverpool felé vegye az irányt. A lány ameddig csak látta a hajót fehér zsebkendőjével intett búcsút szerelmének.

A Britannic jól vizsgázott, hiszen több alkalommal is megtette az utat. Jamest a szerkesztősége felkérte, hogy folyamatosan tudósítson a katonák történeteiről. A lapszáma megnövekedett, mivel a lakosság türelmetlenül várta a friss híreket. A sebesültek, a megjelenő cikkek által üzentek sok esetben a hozzátartozóiknak.

James és Aine emiatt csak kevés időt tudtak együtt tölteni.

Az újabb, és újabb utazás megviselte a szerelmesek érzéseit. Egyre nehezebb lett az elválás. Aine, azonban türelmesen várta vissza minden alkalommal kedvesét. Megértette, hogy milyen sokat jelent a hozzátartozóknak hírt kapni a fronton harcoló, vagy éppen sebesült szeretteiktől. Tudta, hogy ez egy áldozatos szolgálat, ami ebben a helyzetben fontosabb mindentől.

A Britannic 1916 november 17. - én kötött ki Nápolyba, hogy pótolják a szén és az ivóvíz szükségleteiket. Az időjárás, közben viharosra fordult, emiatt várniuk kellett a továbbhaladással. Az égi háború lecsendesedését követően felszedték a horgonyt és elindultak a görög Lemnosz szigete felé.

November 21. - én, reggel 8 óra 12 perckor hatalmas robbanás rázta meg a hajótestet. Hirtelen kitört a pánik és a halálfélelem eluralkodott mindenkin. Nagy volt a zűrzavar. Aki tudott rohant a mentőcsónakok felé. Azt gondolták, hogy egy másik hajóval ütköztek. Később kiderült, hogy Kéosz szigetének közvetlen közelében aknára futott az óceánjáró.

Sajnos a hatalmas robbanás következtében a biztonsági rendszer igen komoly károkat szenvedett. A tengervize így rövidesen betört a hajótestbe. Az alsó szinteken a kabinablakok nyitva maradtak, ez elősegítette a hajó gyorsabb süllyedését.

A kapitány rögtön elrendelte a védőajtók lezárását, de azok annyira megrongálódtak, hogy szinte működésképtelenné váltak. Így a befolyó víz hamar elérte a kazánházat, ennek következtében a Kórházhajó pedig, a süllyedési szintjét.

A kapitány azonnal felmérte a helyzetet. Láta, hogy az utasszállító már nem fog a felszínen maradni, elveszítették ennek lehetőségét. Megpróbálta még a sziget felé kormányozni, majd leadták az S.O.S jelzést is. A matrózok eközben elkezdték a mentőcsónakok vízre bocsátását és az emberek kimenekítését.

James lelkében is elharapódzott a félelem, hogy többé nem láthatja, és már nem ölelheti magához a kedvesét. Leroskadt egy zsákra, elővette Aine fényképét és könnyes szemmel nézett rá. Mintha megszűnt volna egy pillanatra körülötte a világ. Az egyik orvos majdnem elesett benne.

– James! Maga meg mit csinál itt? Azonnal jöjjön, segíteni kell az embereknek! – karon fogta és magával ráncigálta.

A férfi felocsúdott révületéből, és folyamatosan segített mindenkinek beszállni a mentőcsónakokba. Már alig voltak a hajón, amikor a kapitány hozzászólt.

– Most már menjen maga is! Írja meg a lapoknak a Britannic krónikáját.

– Igenis Kapitány! – majd szalutálva belépett a közeli mentőcsónakba.

Leült az egyik szabadhelyre, majd ismét elővette zsebéből a kedvese fotóját.

– Mégis találkozunk angyalom – gondolta magában.

Ekkor hirtelen az óceánjáró tatja kiemelkedett a vízből és a hajócsavarja, a közelben lévő két mentőcsónakot egyetlen pillanat alatt bedarálta.

James a kezében fogta szerelme fotóját, és meredten nézte, miközben a tengermélye bocsátott örök álmot rá.

A kapitány ekkor adott utasítást a hajó gépének a leállítására, majd kiadta a végső parancsot a Britannic elhagyására. Utolsóként távozott a hajóhídról, amikor a víz már azt is elérte.

Az S.O.S. jelzésre érkezett a közelből két hajó a segítségükre, valamint a környék halászhajói is részt vettek a mentésben. A katasztrófát, így több mint ezren túlélték. Az áldozatok többnyire a hajó felemelkedésekor vesztették életüket. Az óceánjáró a robbanás után mintegy 55 perccel, a jobb oldalára dőlt, majd végleg elsüllyedt. Immár az Égei – tenger, száz méter mélyen adott otthont a Britannic roncsainak.

Debrecen, 2023. 11. 14.

JESSICA VISSZATÉR

Jessica, Ohióban, Mansfieldben nőtt fel. Több generációs család lakott együtt egy szép nagy kastély szerű házban. Az idő múlásával, már csak az édesanyjával élt benne. Természetes volt számára, hogy a családjával is ott fog lakni. Az étkezöben állt egy óriási falióra, amit imádozott. Kisgyermek korában, sokszor bújt el a gong alatti kis szekrényrészbe. Minden órában játszott egy bizonyos nagyon szép dallamot. Sajnos a nagymama halálát követően megállt, és senki sem tudta megjavítani, így néma maradt. A lány sokszor állt előtte és visszaidézte pár percre a csodás időket.

A szomszédban lakott két fiú Gary és az öccse Charles, akivel osztálytársak voltak. Sokat játszottak együtt, majd szerelem szövődött közöttük. Mindenkinek egyértelmű volt, hogy ők ketten egy párt alkotnak. Garynek is tetszett Jessica, de ő csak barátként tekintett rá.

A továbbtanulás, azonban szétválasztotta őket. Charles-t New Yorkba vették fel az egyetemre tájépitészeti szakra, míg Jessicát Bostonba, menedzseri szakra. A távolság miatt megszakadt a kapcsolatuk egymással. Egyikőjük sem ment vissza hosszú évekig Mansfieldbe.

A lány édesanyja egy virágüzlet tulajdonosa, akinek Karen lett a segítöje. Ő nem ment egyetemre, Jessica legjobb barátnöje. Tartották a kapcsolatot, és sokszor hajnal háromig is elnevetgéltek Karen rapid randijairól. Igazából Garyba volt szerelmes, de a fiú észre sem vette, ezért még neki sem mert elmondani.

Jessica éppen az ebédszünetét tartotta, amikor megszólalt a telefonja. Látta, hogy barátnője az. Meglepődött, mert ilyenkor sosem hívja.

– Szia Jessica! Anyukád rosszul lett és a mentő a kórházba vitte. Nem tudják még mi a baj – sorolta kétségbeesetten.

A lány teljesen megrémült.

– Azonnal hazautazom! Köszönöm, hogy szóltál.

Egy hónap rendkívüli szabadságot vett ki. Az édesanyja állapota nehezen javult és az üzletet is vinnie kellett, mert Karen egyedül nem bírta. Látta, hogy ez egy hosszútávú időszak lesz, így felmondott a munkahelyén és hazaköltözött. A kocsijából pakolt befelé, amikor valaki megszólította.

– Segíthetek?

– Gary?

– Jessica! De sokat változtál! Alig ismertelek meg.

– Igen, én is téged. Régen jártam erre.

– Hallottam, mi történt anyukáddal. Szólj, ha bármiben segíthetek.

– Nagyon kedves vagy és hálásan köszönöm.

Segített a lánynak bepakolni, közben pár szót még váltottak. Jessica megköszönte, és sietett tovább a kórházba. Az édesanyját ugyanis hazaengedték további ápolás céljából.

Gary sűrű vendég lett náluk, minden alkalmat megragadott, hogy a lány közelében lehessen. Karen látta, hogy még mindig szereti Jessicát. Kissé féltékenyen nézte az udvarlását. Fájt neki, de a barátnőjét jobban szerette, semhogy ezt kimutassa. Ők különben sem tudtak, arról, hogy milyen erős plátói szerelem köti Garyhez.

Jessica édesanyjától, pár hónap elteltével végső búcsút vettek. A vigasztalódásában barátnője támogatta és Gary, akivel egyre közelebb kerültek egymáshoz. Megtudta, hogy Charles egyik csoporttársát eljegyezte még az egyetemi évek alatt. Azóta együtt élnek, de nem nősült meg.

Közeledett a karácsony és ez nagyon nehéz időszak lett a lány számára. Előfordult, hogy Karennel éjfélig is dolgoztak annyi megrendelésük volt. Jessica eldöntötte, hogy nem megy vissza Bostonba, hanem Mansfieldben marad. Kötötte a ház, az üzlet öröksége, és az emlékek. Garyvel is szépen alakult a kapcsolatuk. A lány részéről, nem volt az a mindent elsöprő szerelem, de jól megértették egymást.

A fiú, úgy határozott, hogy szenteste megkéri majd szerelme kezét, mert nem akarta újra elveszíteni. Karen, amikor megtudta éjszakákon át sírt. Sosem volt korábban annyira közel Garyhez, mióta a barátnője hazatért. Igaz csak baráti kapcsolat alakult közöttük, de szíve mélyén mégis megcsillant a remény.

Váratlanul haza tért Charles. Felbontották az eljegyzést menyasszonyával és úgy döntött, hogy ott hagyja New Yorkot. Az utóbbi időben más lett a céljuk, sokat változtak mindketten. Elhidegült a kapcsolatuk, eltávolodtak egymástól. Igazából szíve mélyén mindig Jessicát szerette. Az első igaz szerelmet sohasem lehet elfelejteni.

Az egyetemen, egy hirtelen fellángolás és a magány érzése vezette, amikor eljegyezte menyasszonyát. A házasság és a családalapítás gondolata már meg sem fordult a fejében. Ez persze a lányt bántotta és sokszor vitáztak emiatt.

– Isten hozott, drága Charles! Nagyon örülök, hogy hazatértél.

– Köszönöm Gary! – és hosszasan ölelték át egymást.

A vacsora közben megbeszélték az elmúlt időszak eseményeit.

– Tényleg, Jessica itthon van? – csillant fel a szeme.

– Igen és szeretném karácsonykor eljegyezni.

Charles-nak majdnem torkán akadt a falat, úgy megdöb-bent.

– Hogyan? Te és Jessica?

– Igen.

– Bocs, hogy most ennek nem tudok örülni, de megígérem, hogy igyekszem elfogadni.

– Tudod, hogy mindig is odavoltam érte.

– Igen, de engem szeretett.

– Akkor..., azóta sok minden változott, ezt te is tudod.

– Ez igaz..., életem legnagyobb baklövése volt, hogy elengedtem.

– Akkor még most is szereted őt?

– Persze! Mindig a szívemen hordoztam, csak annyira kilátástalannak tűnt a kapcsolatunk a nagy távolság miatt.

– Sajnálom Charles.

– Kérlek várj még az eljegyzéssel. Adj nekem egy esélyt.

– Ezt hogyan gondolod? Megint mondjak le róla a te kedvedért?

– Nem az én kedvemért, hanem az övéért. Ha már nem szeret, és téged választ, akkor áldásom rátok. Mindkettőtököt boldognak akarlak látni. Mond, tudnál úgy élni vele, hogy mégis engem szeret a szíve mélyén?

– Talán igazad van..., átgondolom.

– Köszönöm.

Másnap együtt átmentek Jessicához. A lány nagyon meglepődött, alig ismerte meg Charles-t, aki megférfiásodott. Sokat beszélgettek, hogy kivel, mi történt, az eltelt idő alatt. Gary feszülten figyelte a reakciókat és méregette, hogy öccsének van – e még esélye nála.

Charles magánvállalkozó lett, és eleinte nem túl sok munkája akadt. Sokat segített a lányoknak a virágüzletben. Jessica szívében még égett a fiú iránt. Minél többet voltak együtt, annál inkább felizzott. Kis idővel újra egymásra találtak és fellángolt a szerelmük.

Gary a lelke mélyén sejtette, hogy ez így lesz. Fájó szívvel mondott le az általa imádott lányról. Egyre többet beszélgetett Karennel és egy szerelmes nőnek nem lehet ellenállni.

Jessica és Charles a következő nyáron összeházasodtak. A fiú oda költözött hozzá. Karen pedig Garyhez az eljegyzésüket követően. Nagyon boldogan éltek mindannyian.

Jessica kerékpárral közlekedett az üzletbe. Egy reggelen, a kanyarban nem figyelt eléggé az autós. Hirtelen nagy fékcsikorgás és koppanás. A kisteherautó teljesen maga alá gyűrte a kerékpárt, a lánnyal együtt. A helyszínen belehalt a sérüléseibe.

Charles épp az egyik terven dolgozott, amikor csengetésre lett figyelmes. Gondolta a felesége otthon hagyott valamit. Kinyitotta az ajtót és megdöbbenve látta, hogy két rendőr. Balesjtemem kezdte el gyötörni, de amikor közölték vele a baleset hírét és kimenetelét, teljesen összeroskadt.

Nagyon nehéz időszak következett számára, hiszen eleinte még szinte fel sem fogta. Gary és Karen, amiben tudtak segítettek, de az ő fájdalmuk is mérhetetlen volt.

A temetés után Charles teljesen depresszióba esett és az italhoz nyúlt bánatában. Nem bírta elviselni a fájdalmat és felesége nélkül már élni sem akart. A munkáját elhanyagolta, így lassan már megbízásokat sem kapott.

Az ebédlő asztalnál ült egyik délelőtt és már legalább fél üveg konyak benne volt. Szép dallamot hallott játszani. Nem is tudta honnan jön, azt hitte a telefonja, de nem.

Felnézett a faliórára és látta, hogy a gong megindul. Letette az üveget a kezéből és a szeméit dörzsölte.

– Úr Isten, azt hiszem teljesen begolyóztam! Ez az óra már évtizedek óta meg sem mozdult.

Azt hiszem holnaptól egy kortyot sem fogok inni. Ez már tényleg a vég – gondolta magában.

Annyira megilyedt, hogy számúzta az italt. Megpróbált teljesen kijózanodni. Másnap ismét hallotta a zenét, pont délben. Kiszaladt az ebédlőbe és látta, ahogy ing az óra.

– Tényleg? Most józan vagyok, akkor tegnap mégsem hallucináció volt? – kérdezte magától.

Alig várta, hogy elmesélje a történeteket testvérének és menyasszonyának. Azok furcsán néztek rá, de látták, hogy józan. Megbeszéltek, hogy hétvégén ott ebédelnek és akkor ők is meggyőződhetnek róla. Az óra azonban, ez alkalommal néma maradt.

– Ne haragudj meg érte drága öcsém, de azt hiszem orvostól kellene segítséget kérned. A fájdalom teljesen megzavart és az a sok ital. Nekünk sem könnyű, de megértünk téged.

– Nem örültem meg! Higgyétek már el! Azóta egy kortyot sem ittam. Az első alkalommal én is azt gondoltam, hogy a sok ital hatása.

– Jól van. Az már jó, hogy letetted az italt és újra elkezdted dolgozni – szólalt meg Karen.

– Tesó meglátjuk a továbbiakat. Tudod mi itt vagyunk neked, és mindig számíthatsz ránk.

– Tudom, rendben, köszönöm nektek.

Kissé csalódott volt, hogy nem sikerült bebizonyítania, hogy az óra időnként megindul. Elgondolkodott, hogy talán mégis orvoshoz kellene fordulnia.

A következő napon ismét megszólalt a szép dallam és megint pont délben. Charles előtt tervek sorakoztak és már fel sem állt, hogy megnézzze az ebédlő órát.

– Nem érdekel, tényleg keresek egy orvost holnap – gondolta magában és tovább nézegette a tervrajzot.

Párperc múlva, egy erős fuvallat lesodort néhány papírt az asztalról.

– Ez meg mi? Huzat lenne? – gondolta.

Kiment a szobából, de minden ajtó és ablak zárva volt. Mire visszament még több tervrajz került a földre.

– Na ez már nem képzelődés - járt az agya.

Ekkor ismét megszólalt az ebédlő órája.

Felkapta a kabátot és elrohant a virágüzletbe Karenhez.

– Azonnal zárj be és gyere el hozzám!

– Mi történt?

– Gyere nézd meg! Győződj meg a saját szemeddel!

– Jól van, megyek.

Amíg odaértek Charles mindent elmesélt neki. Hitetlenkedve hallgatta, de a szoba padlóján a tervrajzok magukért beszéltek. Azért azt, már ő is gondolta, hogy nem a férfi szórta szét. Kisvártatva megszólalt a falióra. Karen kirohant az ebédlőbe és látta, amint jár ide - oda.

– Bocsáss meg nekünk Charles, de igazad volt. Most már én is elhiszem.

- Hála Istennek, hogy nem engem néztek bolondnak.
- Figyelj, ez Jessica szelleme lehet.
- Most meg miket beszélsz?
- Hallottam, hogy van ilyen. Visszatér a szellem, ha fontos mondanivalója van. Gondolom így jelez.
- Ez tényleg létezne?

Ekkor ismét megindult az óra.

- Ez válasz a feltevésünkre és biztos, hogy Jessica az – szólalt meg Karen.
- Hihetetlen...! – álmélkodott Charles.
- Mi nem tudunk vele kommunikálni. Ne aggódj, keresek valakit, aki tud segíteni.
- Köszönöm Karen.

A lány addig kutakodott, míg sikerült az ismeretségi köre által egy megbízható személyt találni. Donnának hívják, és mindjárt meg is beszélt vele egy időpontot.

Két nap múlva a déli órákban mindannyian leültek az ebédlőasztalhoz. Csendben és türelmesen váraoztak, hogy Jessica jelentkezzen. Kis idő elteltével az óra elkezdett ingva, szép dallamot játszani.

- Itt van! – szólalt meg Charles izgatottan.

Donna, elmélyülten várt, majd szóban közvetítette a szellem mondanivalóját.

– Drága szerelmem! Igen, én vagyok itt. Nagyon köszönöm nektek, hogy segítségemre lettetek ebben az utolsó beszélgetésben.

– Jessica! Hát tényleg...? – kiáltott fel Charles, könnyeit törölgetve.

– Charles! Nagyon aggódtam érted, mert láttam, hogy min mentél keresztül. Bocsáss meg, ha megijesztettelek. Muszáj voltam, mert a te fájdalmadat én is éreztem és a könnyeidet én is nyeltem. Had szóljak, most mindannyiótokhoz.

– Drága barátnőm Karen és drága barátom Gary! Nagyon szeretlek benneteket, de ne aggódjatok miattam. Köszönöm, hogy támogatására vagytok Charles-nak a nehéz időkben. De látom, hogy nektek sem könnyű. Tudom a fájdalom megviseli szíveteket, de értsétek meg én már hazaérkeztem.

– Mi az, hogy haza? Hova haza? – kérdezte kissé ingerülten Charles.

– Kedvesem, ez a szellemvilág az igazi otthonunk. A Földön egy átmeneti életet élünk a jellemünk javítása és a lelkünk fejlődésének érdekében. Mindezt azért, hogy itt minél tisztább és csodálatosabb helyre kerülhessünk.

Én most látom, hogy már csak ilyen rövid időre kellett leszületnem. Nagyon kérek benneteket, hogy engedjétek el. Tudom nem könnyű, de most itt vagyok a Föld légkörében és nem tudok addig tovább menni, amíg a fájdalom érzéseitekkel idekötöttök.

Tudjátok itt sűrű, szürkés a zóna. Nagyon rossz energiák hatása érvényesül folyamatosan. Szeretnék a fény felé tovább menni, ahol megtérhetek a békés hajlékomba.

– Drága egyetlenem! De hát nem tudok élni nélküled...– szakadt fel Charles-ból.

– Fogadd el kérlek, hogy most ennyi jutott nekünk. Az igaz szerelemnek a halál nem vet véget, csak egy kissé elodázza. Itt ebben a világban fogok várni rád, amikor majd eljön a te időd is. Addig viszont én innen, boldognak szeretnék látni. Találd meg a társadat, akivel leélheted az életedet. Még sok csoda vár rád a Földön és én innen szeretnék gyönyörködni benned.

– Hogy kérhetsz ilyet tőlem?

– Nem azt kértem, hogy felejts el. Az emlékeinket képletesen tedd egy szép ékszerdobozba és őrizd örökké. Nem baj, ha néha szeretettel emlékezel rám, csak ne bánkódj és ne sajnálkozz. Imádkozz értem, mert a szeretettel való ima elér, feltölt és megerősít mindig. Ezt kérem tőletek, mert ezzel segítetek nekem itt, tegyétek meg értem. Ez az utolsó kívánságom felétek. Most búcsúzom, szeressétek és támogassátok egymást továbbra is.

Donna lassan kinyitotta a szemeit és felébredt a révedéséből. Lány szellő suhant végig mindannyiuk könnyáztat-ta arcán, majd utoljára megszólalt a falióra szép zenéje. Ezután végleg némaságba burkolózott.

Megköszönték Donna segítségét, és még sokáig együtt beszélgettek a történekről.

Eddig nem foglalkoztak a túlvilági élettel, csak azzal, hogy mi van itt a Földön. Elfogadták a halált, de nem gondolták tovább. Jessica felnyitotta a szemüket, hogy nem csak a Föld bolygó létezik. Sokat jelent, ha valakit úgy ér az átmenet, hogy tudja mi vár ott rá.

Mindannyian elkezdtek ebben a témában kutatásokat végezni. Estenként néha összeültek és átbeszélték az ismereteiket. Ahogyan tágult az elméleti tudásuk, úgy egyre szélesebb látókörben tudták élni a mindennapjaikat. Ez minőségi változást is jelentett számukra.

Megértették az univerzum működését, megismerték a különböző vallásokon keresztül Isten törvényeit és célját. Egy tökéletes világ, melyben minden összefügg minden-
nel.

Debrecen, 2023. 11. 20.

ZÁRSZÓ

A harmadik novelláskötetemben, több spirituális történet olvasható. Szerettem volna egy kis ízelítőt adni a létezés misztériumáról. Egyben betekintést nyújtani a természet törvényeinek, és a túlvilági törvények működéséről. Az ok és okozat összefüggéseiről. Mindenki maga teremti meg az életét, az előzőekből.

Az Úr a leszületéskor úgy adja meg a földi életet, hogy megtapasztalja azt, amit ő tett másokkal, hogy tanuljon belőle. Az utolsó percig küzdeni kell a szeretetben való kiegyenlítődésért. Ezzel sokat javíthat valaki a helyzetén.

Vannak olyan események, amelyek nincsenek benne az útban, de félelemmel bevonzza a rosszat. Ilyenkor ez az ő választása, mert letért a kijelölt útról. A vélt sérelmek okoznak a legtöbb gondot. Meg kell beszélni a problémákat. Az önsajnálát és keserűség nem jó, mivel a saját energiáját emészti fel.

A szeretet, alázat, türelem folyamatos erőt jelent. Sokszor „tükör” mutatja meg a kijavítandó hibáinkat. Mindenki magához mérten vállal és kap feladatot.

A szeretet önzetlen és soha nem vár érte viszonzást. Nehéz elfogadni az igazságot. Mindenkinek a saját életét kell élnie. Nincs joga senkinek sem megítélni a másikat. Csak a szeretettel lehet emelni és segíteni. Ez az, amit nem lehet megvásárolni. Imádkozni kell mindenkiért, ez emeli a lelkeket.

Általában félnek az emberek az átmenettől, ahogy az idő közeleg. Nem az a lényeg, hogy ki, mit mond vagy hisz. Az a fontos, hogy mi van a lélekben. Hiszen ez fogja mutatni hovatartozását a szellemvilágban. Továbbá kihatással lesz a következő életére itt a Földön.

Van, akinek le sem kellett volna már születnie, de elvállalta, hogy idelent tanít. A példamutatással is lehet emelni másokat.

Ezzel a hittel, könnyebb a földi életet megélni, de minden pillanatban tudatosan kell vele létezni. Lehetősége mindenkinek megvan, hogy rátaláljon erre az útra.

Debrecen, 2023. 11. 17.

Poór Edit

TARTALOM

Előszó.....	5
A közös szimfónia.....	7
A pusmogó.....	14
A végzetes vonzódás.....	20
Nem állok készen.....	26
A túlvilági sztori.....	40
Péter a Mátrában.....	49
Baljós fogadás.....	55
El Camino históriája.....	60
A rafting túra.....	63
Péter kirándul.....	67
A hegymászók.....	72
Péter Sirok váránál.....	80
Az ápoló.....	86
Amy a sors kegyeltje.....	90
A szellemi kötelesség.....	102
Palika karácsonya.....	108
A bányász.....	113
A Britannic krónikája.....	117

Jessica visszatér.....124

Ajánlás a szerző műveiből

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

Válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

Válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

Válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

Válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

Válogatott versek

Ebben a könyvemben 2021 – 2023 között íródott alkotásaim olvashatóak. Ünnepekről, természet csodáiról, mese versek, valamint spirituális költemények alkotják a témaköreit.

Nebuló Farsang

Mesélnek a versek

Ez a verses kötetem gyermekek számára készült. Négy éves kortól tudom ajánlani a kicsiknek. Megismerkedhetnek benne a természet szépségével, különféle állatokkal, valamint tanulságos történetekkel, mese versek formájában.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – A hegyi beszéd – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Kaland & Valóság

Novellák I.

Ez az első novelláimat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Sorskötelék

Novellák II.

A könyv második novella kötetem. Rövidebb – hosszabb történetek íródtak benne. Témakörükben és eseményeikben igen változó. A romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Egy igaz út

Spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

Spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

Ifjúsági kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

Romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a felfedező kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhethünk a különböző területekről. Izgalommal tele, fordulatos történet.

Titkok a fény útján

Romantikus spirituális regény

A regényem Spanyolországban, Almería – ban játszódik. A főhősnő Nina, aki szüleivel él itt és vallásos nevelést kapott. Legjobb barátnője Alina, akit hitében Nina bizonyágtételei erősítenek meg, hiszen ő végig járja a titkok ösvényét. Ez a regény valóság-hű megtapasztalásokon alapul.

Élmények északon

Spirituális kalandregény

A regényemet nagy szeretettel ajánlom mindazok számára, akik szeretik a kalandokat és az északi tájak érdekességeit, valamint érdeklődnek a spirituális gondolkodás iránt.

Lelkek szólama

Mennyei versek

A kötet Goran Episcopus társszerzővel íródott. Három – három versszakoként váltakoznak a versek. Az egész egy folyamatos költemény, mely egy gondolatsort alkot. A könyv kódex kivitelű, melyben az illusztrációkat és a borítót Goran Episcopus készítette. A kötet Kanadai kiadású.

<https://www.lulu.com/shop/edit-po%C3%B3r-and-goran-episcopus/lelkek-sz%C3%B3lama/paperback/product-rp5d6v.html?page=1&pageSize=4> Ezen a linken megvásárolható.

Fényvándor

Az utolsó kenet nyomában

regény/színdarab

A könyv Goran Episcopus társszerzővel íródott. A regény két főszereplője különböző korokban és helyszíneken találkozik egy reinkarnációs sorozatban, három alkalommal. Bizonyos tekercsek felkutatásának nyomában járnak. A könyv borítóját és illusztrációit Goran Episcopus készítette. A regény Kanadai kiadású.

<https://www.lulu.com/it/shop/edit-po%C3%B3r-and-goran-epis-copus/f%C3%A9nyv%C3%A1ndor/paperback/product-5r29qy.html?page=1&pageSize=4> Ezen a linken megvásárolható.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárában. Magánkiadásban, nyomtatott formában megvásárolható közvetlenül a szerzőtől.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/> Oldalamon az eddig elkészült könyveim letölthetőek.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

